ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 13, Sayı 2, (168)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

15 Ocak 1986

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Hapis, zindan, kan hakkın savaşını, milli kurtuluş ve demokrasi hareketini kıramaz!

Şubat ayında İzmir'de miting var

İŞÇİLER EYLEM ALANINA ÇIKIYOR! HERŞEY MİTİNGİN BAŞARISI İÇİN!

Şubat ayında İzmir'de miting var. Türk-İş yönetim kurulu ile eylem düzenleme komitesinin 7 Ocak günü yaptıkları ortak toplantıdan sonra, Şubat ayının ikinci yarısında İzmir'de bir miting yapılmasının karar altına alındığı açıklandı. Bu, 12 Eylül sonrasında, sendikal hareketin düzenleyeceği ilk yığınsal eylem oluyor.

Bu miting, asıl 21 Aralık'ta, Türk-İş'in Ankara'da düzenlediği "Parlamento'ya Çağrı" toplantısında, taban tarafından karara bağlandı: An Sinema'sında bir araya gelen 1800 işçi temsilcisi, Türk-İş yönetiminin tutumunu onaylamadılar, tersine hep bir ağızdan haykırdıkları belgilerle, "Hemen harekete geçilmelidir" dediler. Sendikacıları birliğe ve eyleme çağırdılar. Salonu dolduran işçi temsilcileri, "İşçiler Elele, Genel Grev", "Hükümet İstifa", "Demokratik Türkiye" belgileri ile, "Hak Verilmez Alınır" diyen tabanın görüşünü dile getirdiler. "Grev yapsınlar da görelim" diyen hükümete, "1986'da gülen yine biz olmalıyız" diye konuşan patronlara, işçi hareketinin savaşım kararlılığını göstererek yanıt verdiler.

Türk-İş'in İzmir'de düzenleyeceği miting çok şeyi belirleyebilir. Bu miting, işçilerin alanlara çıkarak hem kendi güçlerini görmeleri, hem de dosta düşmana göstermeleri açısından önemlidir. Bu miting, sendikaların demokrasi savaşımındeki yerlerini almaları, işçi hareketinin ülkenin politik ve toplumsal yaşamına ağırlığını koyması açısından önemlidir.

Bu nedenledir ki, daha Ankara toplantısından hemen sonra, rejim kampından "Aman dikkat!" uyarıları yükselmiştir. Rejimin yandaşları, kâh "sosyal barış"tan, kâh "sosyal patlama" tehlikesinden dem vurmaya başlamıştır.

Bu durumda, işçilerin, sendikacıların İzmir mitinginin başarısı için hemen harekete geçmesi, çok iyi bir hazırlık çalışması yürütmesi daha da yakıcı bir görev haline geliyor. Ancak böylece, rejimin ve yandaşlarının işçi hareketinin etkisini artırmasını engelleme çabaları boşa çıkarılabilir. Ve ancak iyi bir hazırlık çalışması ile, bu mitingin güçsüz, sendikal hareketin tek bir salvosu olarak kalmasını amaçlayanların hevesleri kursaklarında bırakılabilir. Bu miting, hükümetin ve patronların dinmeyen saldırılarına karşı işçi hareketinin "Hodri Meydan!" demesinin, etkili ve koordineli bir eylem dizisinin güçlü bir başlangıcına dönüştürülebilir.

Arkası 11. sayfada

65 yıl önceki cinayet ve bundan çıkarılacak bazı dersler

Bundan 65 yıl önce, Türkiye Komünist Partisi'nin 15 önderi Sürmene açıklarında barbarca öldürüldü. Henüz TKP kurulalı dörtbuçuk ay olmuştu. 1921 yılının 28 Ocağı 29 Ocağa bağlayan gecesi, partimizin kurucusu ve başkanı Mustafa Suphi, Genel Sekreter Ethem Nejat, Merkez Komitesi üyeleri Hilmioğlu Hakkı, Nazmi İbrahim, Topçu Binbaşı İsmail Hakkı, Merkez Komitesi'nin aşitatörleri Maksut, Bahaettin, Hayrettin, eski savaş tutsaklarından subaylar Mehmet Ali Hakkıoğlu, Emin Şefik, Kâzım Ali, kısa bir süre sonra da MK politik kuruluşlarından Yüzbaşı Nedim Ağâh, Denetim Kurulu üyesi İsmail Çitoğlu canavarca katledildiler.

Kemalist hükümet bu cinayetin üzerini kapattı. Sonraki hükümetler de aynı yolu izlediler. Ama bu politik cinayetin sonuçları, bugüne dek Türkiye'nin bütün politik tarihini ve bir anlamda yazgısını olumsuz yönde belirledi, etkiledi. Bu olaydan gereken dersler çıkarılmadığı sürece de etkileyecektir.

65 yıl önceki bu politik cinayetin sonuçları ve bugün bundan çıkarılacak dersler nelerdir?

Daha kuruluşundan hemen sonra TKP'ye vurulan bu ağır darbe, ulusal

Arkası 11. sayfada

TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi

Kasım 1985'deki TKP MK'sinin 5. Plenumunda onaylanan bu belgeyi **ATILIM**'ın 5-8. sayfalarında bulabilirsiniz.

ABD-İsrail terörizmine hayır!

LİBYA BAĞIMSIZ VE EGEMEN BİR DEVLETTİR!

1985 sonlarında Amerikan gazeteleri, Reagan'ın, CIA ve öteki yıkıcı örgüt başkanlarıyla yaptığı toplantıda, Libya devlet başkanı Kaddafi'nin saf dışı edilmesi emrini verdiğini yazdılar. Viyana ve Roma havaalanlarına bombalı saldırılar olduğunda, Reagan yönetimi, bunu bahane ederek hemen "terörizmin ardında Libya var" diye çığırtkanlığa başladı. Ardından egemen bir devlet olan İtalya'daki NATO üslerini İtalya hükümetine sormadan kullanarak "özel terör timleri"ni bölgeye aktardı. 6. filo gemilerini Libya açıklarında topladı, bölgedeki tüm ABD üslerini alarma geçirdi. ABD askerlerine "hazırol!" emri verdi. Reagan, gerekirse "kuvvet kullanma" yolunun açık olduğunu belirttiği basın toplantısında, Libya'ya karşı ekonomik ambargo uygulanacağını açıkladı. öteki "Batılı müttefik"lerini de buna katılmaya çağırdı.

ABD emperyalizminin bölgedeki yamağı İsrail yönetimi, bu hırsatı, Suriye sınırına ve Güney Lübnan'a asker yığarak değerlendirdi. Başbakan Peres, Libya ile Suriye'yi suçlayan demeçler verdi, Libya'da da Filistin kampları bulunduğunu, bunun için, Tunus gibi, Libya'nın da bombalanmasının "meşru" olacağını söyledi.

Açıktır ki, 21. yüzyıla 14 yıl kala, dünya üzerindeki gerçekler ile ABD'nin imparatorluk hevesleri çatışıyor. Gerçek odur ki, ABD yeryüzündeki 150'yi aşkın devletin yalnızca bir tanesidir. Geriye kalanların ezici çoğunluğu, ABD'nin dünyayı olası bir savaşın alanı, tek tek ülkeleri de Ameri-

Arkası 16. sayfada

İşte örnek çalışma anlayışı!

İzmir'den bir parti örgütümüz şöyle yazıyor: Radyomuzdan, TKP MK 5. Plenumunun halkımıza yaptığı *"ABD ve diktatörlük durdurulmalıdır"* çağrısını dinledikten sonra, bu çağrı doğrultusunda neler yapabileceğimizi görüştük. Ve hemen harekete geçtik.

İlk ağızda yakın çevremizle, çağrıdaki görüşleri, ivedi istemleri götürdük. İlk tepkileri saptadık.

Çevremizdeki kişilerle yaptığımız görüşmelerden, çoğunluğunun ülkemizin Even-Özal eliyle Amerika'nın uydusuna dönüştürülmesinin yarattığı tehlikelerden, bu durumun gerek ülkemiz, gerekse de bölge ve dünya barışı için yarattığı tehditten pek tedirginlik duymadığını anladık.

Bu neden böyleydi? Bir kere, değil kapımızda, artık evimizin ta içindeki tehlike hakkında yeterli bir fikirleri yoktu. Sonra insanlarımızın çoğu, günlük yaşamın ağırlığından başlarını kaldırıp bu konuları düşünemiyorlardı bile. İşsizlik, yaşam pahalılığı canlarına tak etmiş. *"Zaten yaşamıyoruz ki, ölürsek kurtuluruz"* gibisinden konuşuyorlar. Daha iyi bir yaşam isteminin barış savaşımı ile, baskıdan, korkudan uzak, özgür bir yaşam isteminin, ülkemizin kendi kaderini eline alması savaşımı ile bağı konusunda, açık-seçik fikirleri yok. Aynı şekilde, elde yapılabilecek bir şey olmadığını düşünüyorlar. *"Biz sıradan yurttaş olarak ne yapabiliriz ki"* diyorlar.

Bu saptamalar bize kendi çevremizde, Merkez Komitemizin çağrısını işlemek, benimsetmek için hangi konuların üzerinde durmamız, hangi konularda ısrarlı bir ajitasyon ve propaganda çalışması yürütmemiz gerektiğini gösterdi.

Bu doğrultuda, basında, yıldızlar savaşı projesini tanıtan ve bu projeye katılmanın Türkiye açısından doğuracağı tehlikelere dikkat çeken bir köşe yazısını fotokopi yoluyla çoğaltık. Çevremizdekilere ilettik. Yazıyı okuttuğumuz ve üzerinde konuştuğumuz insanlar arasında, bir parti ile bağı olmayanların yanısıra, SHP, DYP, RP'nin yerel düzeydeki yöneticileri ve üyeleri,yine sol radikal akımların yandaşları vardı. Bu görüşmeleri yaptığımız kişilerin büyük çoğunluğu ile, yıldızlar savaşı projesinin ve Amerika'nın girişimlerinin, Türkiye'yi büyük tehlikelerin kucağına atmakta olduğu konusunda görüş birliğine vardık. Ayrıca, değişik düşünceleri olanlarla tartıştık ve görüş değiş-tokuşunda bulunduk. Bizim görüşlerimize katılanlar arasında *"Ben ne yapabilirim"* diye soran, önerimiz üzerine aktif destek verenler de oldu. Yazıdan birer örnek alarak konuyu kendi çevrelerine de götürdüler, tartıştılar. Böylece halka açık yerlerde, esnaf dükkanlarında, öğretmenler arasında, özel günlerde yapılan toplantılarda Amerika'nın ve diktatörlüğün durdurulması konusundaki görüşlerimizle insanlar tanıştılar, bunları tartıştılar.

Parti örgütümüzün *"Bu konudaki gelişmeleri izlemeyi sürdüreceğiz"* diye sona eren yazısında, her parti örgütü açısından değerli olan yığınların durumuna ilişkin saptamalarını şimdilik bir kenara bırakırsak, önemli olan nedir? Bu, yoldaşlarımızın her bir parti örgütü için örnek alınması gereken girişimci tutumlarıdır.

Bu parti örgütümüz Merkez Komitesi'nin halkımıza çağrısına kulak veriyor. Yoldaşlarımız, başka hiçbir direktif beklemeden, konuyu görüşüyor, kendi koşullarını gözeterek kararlar alıyor ve uygulamaya geçiyorlar. Böylece halkımıza *"gecikmeden harekete geçmeliyiz"*, *"seferber olmalıyız"* çağrısını yönelten komünistlerin, bu çağrılarına, en başta kendilerinin uyduklarını, öne atıldıklarını kanıtlıyorlar.

Partimizin çağrısı somuttur. Bu parti örgütümüz de *"Biz ne yapabiliriz"* sorusunu önce kendisine sormuş ve hemen gecikmeden bir

Arkası 10. sayfada

Hepinize yürek dolusu selam getirdim

Onur ÖZGÜR/ İstanbul

Kavgaya girdin mi çok şeyi kabullenmek zorundasın. Özveriyi, acıları, mahpusluğu... Biz de kabullenmiştik. Yattık, çıktık. Yine dimdik ayaktayız. Ve yine saflarda olabilmenin onuruyla doluyuz.

İnsanları işkenceyle, on yıllara varan hapis cezalarıyla yıldıracaklarını sanlanlar aldanıyorlar. "Mayası sağlam" her yurtsever, her ilerici, her demokrat bu hengameden alnının akıyla çıkmayı bilebiliyor.

Cezaevlerinde insanlar alabildiğine dışarıyla beraber soluk alırlar. Aralarına yeni gittiğinde söylediğin her şeyi duymuş olduklarını görürsün. Elleriye geçen gazeteleri yutarcasına okurlar. Olanaklı olan yerlerde "TKP'nin Sesi"nin bir programı bile kaçırılmaz. Dinlenir, yorumlanır, tartışılır.

Sol Birlik'den de böyle haberleri olmuştu. Birlik içindeki güçlerden olanlar oturmuş, tartışmış ve karar almışlardı; "Madem ki dışarıda böylesi bir birlik var. Madem ki yoldaşlarımız saldırıyı omuz omuza karşılama kararı almışlar, öyleyse bizler de cezaevinde bir arada omuzlamalıyız yaşamı". Böyle derlerek "Solun Birliği Komünü" kurulmuştu. Komünün çatısı çatılırken birliğe katılan altı sol partiyle de yetinmeyen komürcüler, Emeğin Birliği, Sanayi Dev-Genç, İşçi Gerçeği'nden dostları da almışlardı aralarına. Böylece dağınıklığa son verip, tüm sol görüşlü tutukluların örgütlü birliğine doğru sağlam bir ilk adım atmışlardı.

Cezaevlerinde yaşam koşulları gün geçtikçe ağırlaşmakta. Gün geçtikçe aynı alanı kullanan insan sayısı artmakta. Ranzalarda ikişer kişi yatmak çoktan beri bir "lüks". Verilen yemeklerin kalitesi ve besin değeri gün geçtikçe düşüyor. "Tayın" adı altında verilen ekmekler en az iki günlük ve taş gibi. Sağlık koşulları çok kötü. Baskı, dayak ve işkence "günlük yaşam"ın bir parçası.

Evet, cezaevlerinde insanlar yatıyor. Tüm "suç"ları insanlık ve inançlarını savunmak. Parmaklıkların ardına atılmış bu insanlar yaşadıkları her şeye karşın kavga ateşi ile yanıp tutuşuyorlar.

Tahliyemde, ayrılırken boynuma sarılıp fısıldadılar: "Unutma, biz de saflardayız. Bizlerden, mahpus yüreklerden partiye, Sol Birlik'e binlerce selam söyle. Unutma ve mutlaka yaz."

Unutmadım. Yazıyorum. Partimize, Sol Birlik'e binlerce yürek dolusu, binlerce mahpus yüreği dolusu selam var. Binlerce selam...

Celalettin Kesim anıldı

3 Ocak 1986 günü Batı Berlin'de "Şehitlerimizi Anma" gecesi düzenlendi. Gecede, 5 Ocak 1980 günü Türk faşistlerince Batı Berlin'de katledilen TKP üyesi Celalettin Kesim anıldı. Yaklaşık 900 kişinin katıldığı gecede, Türk Merkezi adına başkan Süleyman Üstün bir konuşma yaptı. Çeşitli kardeş örgütlerin temsilci göndererek katıldığı ya da mesaj gönderdiği toplantıda, Batı Berlin Sosyalist Birlik Partisi adına da bir konuşma yapıldı. TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş ise geceye gönderdiği mesajda "Celalettin Kesim ve tüm devrim şehitlerinin anısı önünde saygı ile eğiliriz" diyor ve "Gecikmeden mücadeleyi yükseltmeyiz. Bunun için gerekli olan mücadele ruhunu bugün bu toplantıda andığımız tüm devrim şehitlerinin canlı, güçlü mücadele anılarında bulabilirsiniz" diye ekliyordu.

Tüm şehitlerin anıldığı gece, zengin bir kültür programı içinde sürdü. Coşkuyla geçen gecenin ardından, 5 Ocak günü bir de meşaleli yürüyüş düzenlendi.

ATILIM Avustralya'da

14 Aralık günü Melbourne'da Avustralya Sosyalist Partisi'nin merkez yayın organı "The Guardian" gazetesinin festivali yapıldı. TKP MK organı Atılım da, festivale bir standla katıldı. Standa TKP'nin Türkçe yayınlarının yanısıra, Merkez Komitesi'nin İngilizce çıkan enformasyon bülteni ve afişler de yeralıdı. Haydar Kutlu yoldaşın yazdığı "TKP ve Demokrasi Savaşımı" başlıklı broşürün İngilizcesinin de geniş biçimde dağıtıldığı festivalde Atılım standı büyük ilgi topladı.

SBKP Programı'ndan

Uluslararası işçi ve komünist hareketinde SBKP

SBKP Programı'nın yeniden kaleme alınan biçimi, SBKP Tüzüğü'nde yapılacak değişiklikler ve Sovyetler Birliği'nin 1986-1990 yılları arasında ve 2000 yılına kadarki dönemde ekonomik ve sosyal gelişmesinin temel doğrultularıyla ilgili tasarılar üç aydır Sovyetler Birliği'nde tüm parti örgütlerinde, işletmelerde, yüksek okullarda, askeri birliklerde ve yığın örgütlerinde düzenlenen toplantılarda geniş ve son derece canlı bir şekilde tartışılıyor.

Partili ve partisiz tüm emekçiler bu parti belgelerini onayladıklarını belirtiyorlar, ayrıca bu belgelerin daha iyi hale getirilmesi için bunlarda değişiklikler, tamamlamalar yapılmasını öneriyorlar. Tartışma Sovyetler Birliği yığınsal iletişim araçları tarafından geniş olarak yansıtılıyor. SBKP MK Organı "Pravda" gazetesi her gün iki sayfasını ülke çapında yapılan bu tartışmaya ayırıyor. Çeşitli parti örgütlerinde, işletmelerde ileri sürülen görüşlere ve ayrı ayrı Sovyet yurttaşlarının "Pravda" gazetesine gönderdikleri mektuplarda dile getirilen görüşlere geniş yer veriyor. Bu belgelerin yayınlanıp tartışmaya açılmasından sonra 1985 yılı sonuna kadar geçen 2,5 ay içinde sadece Program ve Tüzük'le ilgili olarak yalnız "Pravda"nın sayfalarında görüşlerini bildirenler arasında SSCB Bilimler Akademisi Başkanı A.Aleksandrov'dan Belorusyalı köylü kadın L.Brizga'ya, Akademisyen P.Pedoseyev'den Sibiryalı işçi M.Morozov'a, 1919'dan beri partili P.Osinovski'den Başkır G.Arslanov'a kadar çeşitli kişiler yer alıyor.

"Atılım", SBKP Programı'nın yeniden kaleme alınış biçimiyle ilgili tasarıyı, Marksizm-Leninizm'in yaratıcı bir biçimde geliştirilmesine, dünya komünist hareketinin teorisine bugün eşsiz bir katkı olan bu belgeyi tanıtmaya devam ediyor. Bu sayıda, SBKP Programında tamamen yeni olan "Uluslararası işçi ve komünist hareketinde SBKP" başlıklı bölümü aynen yayınlıyoruz.

Belgede şöyle deniyor: "SBKP, uluslararası komünist hareketin bir bileşenidir. SBKP, sosyalist toplumun yetkinleştirilmesi ve komünizme doğru ilerleme çalışmalarını, çözümü dünya sosyalist sisteminin, uluslararası işçi sınıfının ve tüm insanlığın çıkarlarına olan olağanüstü önemde bir uluslararası görev saymaktadır.

Sosyal ve ulusal ezgiye karşı her zaman en ardıcıl savaşçılar olan komünistler, bugün yeryüzünde barışın korunması için, insanların yaşama hakkı için savaşımda en ön saftadırlar. Komünistler, savaş tehlikesinin nedenlerini açıkça görüyor, uluslararası gerginliğin artmasının ve silahlanma yarışının gerçek suçlularını açığa çıkarıyor, savaşa karşı savaşıma katkıda bulunabilecek herkesle işbirliği yapmaya çalışıyorlar.

SBKP, sosyalist olmayan dünyadaki komünist ve işçi partilerinin karmaşık ve çelişkili koşullarda çalıştıklarını dikkate alıyor. Onların savaşımının koşulları ve biçimleri olağanüstü geniş bir yelpaze oluşturuyor. Ama bu, hareketin olanaklarını sınırlamıyor, tersine genişletiyor. Faaliyet biçimlerinin çeşitliliği komünistlere, ulusal özgüllüğü ve somut tarihsel durumu, çeşitli sosyal grupların ve nüfus katmanlarının çıkarlarını daha iyi dikkate alabilme olanağı sağlıyor.

SBKP, her ülkenin komünistleri durumu kendi başlarına analiz ederler ve değerlendirirler, stratejik çizgilerini ve politikalarını, yakın ve uzak amaçları için, komünist ülküler için savaşım yollarını egemence saptarlar görüşünden yola çıkıyor. Komünist partilerinin biriktirdikleri deneyim uluslararası değerli bir hazinedir.

SBKP, diğer ülkelerin komünist partilerinin sorunlarını ve deneyimlerini dikkatle inceliyor. Bu partilerin strateji ve taktiklerini yetkinleştirme, antitekel, savaş karşıtı faaliyetler temelinde sınıfsal bağlaşıklıkları genişletme, demokrasi için savaşımın sosyalizm için savaşımın bir parçası olduğu görüşünden yola çıkarak emekçilerin ekonomik çıkarlarını ve politik haklarını savunma çabalarını artıyor.

Çeşitli ülkelerin emperyalist çevreleri, sosyalizme, tüm demokratik güçlere karşı eylemlerini koordine ediyor ve komünist partilerini karşı karşıya getirmeye çabalıyorlar. Bu koşullarda proleter enternasyonalizminin ve komünistler arasındaki yoldaşça dayanışmanın önemi artıyor.

SBKP, tek tek sorunlardaki görüş farklılıklarının sürmesinin, komünist partilerinin uluslararası işbirliğini ve ortak eylemlerini engellememesi gerektiği görüşündedir.

Kardeş partiler arasında tek tek sorunlarda ayrılıklar oluştuğunda, SBKP, görüşleri karşılıklı olarak daha iyi kavramak ve karşılıklı olarak kabul edilebilir değerlendirmelere varabilmek için, dostça tartışma yapılmasını yararlı görüyor. Ama eğer sözkonusu olan Marksizm-Leninizm'in özü ve reel sosyalizmin rolü ise, SBKP, gelecekte de ilkesel konumlardan oportünizme ve reformizme, dogmatizme ve sektariğe kesin karşı koyacaktır. SBKP'nin, komünistlerin faaliyetinin sınıfsal içeriğini boşaltma, amaçlarının devrimci karakterini ve bunların gerçekleştirilmesi için savaşım araçlarını çarpıtma yolundaki her türlü çabaya karşı tutumu da böyle olacaktır. Deneyim, Marks, Engels ve Lenin'in öğretisinin ilkelerinden sapmaların, komünist hareketin olanaklarını zayıflattığını gösteriyor.

SBKP, kardeş partilerle ilişkilerinde hem devrimci dayanışmayı hem de her partinin tam egemenliğini ve eşit haklılığını organik olarak içeren **proleter enternasyonalizmi ilkesine sımsıkı bağlıdır.** SBKP bu ilke temelinde komünist ve işçi partileriyle enformasyon değiş tokuşu yaparak, gerektiğinde çağrıları acil ve çok taraflı bölgesel ve daha geniş çaptaki uluslararası toplantılara katılarak, ilişkilerini aktif olarak geliştiriyor.

Sovyet komünistleri her zaman sermaye dünyasındaki sınıf kardeşlerinin yanındadır. SBKP, uluslararası otoritesini, gericiliğin keyfiliğinin kurbanı olan komünistleri savunmak için kullanacaktır. SBKP, kardeş partilerin dayanışmasına, onların antisovyetizme karşı savaşımına yüksek değer biçiyor. Sosyalist ve sosyalist olmayan ülkelerin komünist ve işçi partilerinin karşılıklı desteği, toplumsal ilerlemenin önemli bir etmenidir.

SBKP, sosyalist, sosyal demokrat ve işçi partileriyle ilişkilerini geliştirme çizgisini sürdürecektir. Bu partilerle işbirliği, herşeyden önce nükleer savaşın önlenmesinde önemli bir rol oynayabilir. İşçi hareketinin çeşitli akımları arasındaki ayrılıklar ne kadar derin olursa olsun, bu, verimli ve sistematik bir görüş alışverişine, savaş tehlikesine karşı, uluslararası durumun iyileştirilmesi için, sömürgeciliğin kalıntılarının yok edilmesi için, emekçilerin çıkarları ve hakları için paralel ve hatta ortak eylemlerde bulunmaya engel değildir.

SBKP, uluslararası işçi hareketinin tüm kolları arasındaki işbirliğinin aktifleştirilmesine, çeşitli ülkelerin farklı yönelimli sendikalarının, gençlik, kadın, köylü ve öteki demokratik örgütlerin karşılıklı bağlarının genişletilmesine büyük önem verir.

Dünya işçi sınıfı ve onun komünist öncüsü önünde taşıdığı tarihsel sorumluluğun derinlemesine bilincinde olarak, Sovyetler Birliği Komünist Partisi gelecekte de:

– Dünya komünist hareketinin devrimci ülkülerini ve Marksist-Leninist temellerini savunacak, bilimsel sosyalizm teorisini yaratıcılıkla geliştirecek, dogmatizme ve revizyonizme, burjuva ideolojisinin işçi hareketine tüm etkilerine karşı ardıcıl savaşacaktır;

– kardeş partilerin birliği ve birlikte hareket etmeleri için, komünistlerin uluslararası dayanışması için, dünya savaşının önlenmesine komünist hareketin katkısını artırmak için herşeyi yapacaktır;

– uluslararası işçi sınıfının, tüm çalışan insanların ortak çıkarları için, kalıcı bir barış ve halkların güvenliği için, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşımda eylem birliği yolunda ardıcıl bir çizgi izleyecektir."

İGD 10 yaşında

İlerici, yurtsever Türk ve Kürt gençleri savaşkan örgütleri İlerici Gençler Derneği'nin kuruluşunun 10. yılını kutluyorlar.

İGD, Türkiye'nin 12 Mart askersel müdahalesinin etkilerinden kurtulması sürecinde, gençliğin ekonomik, demokratik, akademik haklarının kazanılması için, ulusal bağımsızlık için ve demokrasinin genişletilmesi için savaşıma, işçi sınıfının yanında aktif katılmak isteyen ilerici gençler tarafından kuruldu. İlerici yurtsever gençler zorlu ve yığınsal bir demokrasi savaşımına girişmeden gençliğin hak ve özgürlüklerinin kazanılamayacağının, gençliğin toplumda hak ettiği yeri alamayacağının bilinciyle örgütlendiler. Gençliğin geçmiş on yıllardan kalan olumlu mirasını, antiemperyalist savaş geleneklerini gericiliğe, faşizme, yurt düşmanlığına karşı korudular ve geliştirdiler.

İlerici Gençler Derneği, ülkenin ve halkın çıkarları doğrultusunda çaba göstermek, gençliğin sorunlarının çözümü için uğraş vermek isteyen her kesimden gençlere kapılarını açık tuttu. Onları işçi sınıfıyla, onun savaşımıyla birlik ve dayanışma, dünya gençliği ile kardeşlik ruhunda eğitti. İGD, böylelikle gençliğin yığınsal, etkili ve saygın örgütü olmayı büyük ölçüde başardı. İGD, öteki ilerici gençlik örgütleriyle faşizme karşı, emperyalizme karşı bağımsızlık ve demokrasi savaşımında güçbirliği yapmak için çaba harcadı. Bu yöndeki çabalara içtenlikle katıldı. Ülkemizde demokrasinin korunması ve geliştirilmesi için uğraş veren öteki demokratik örgütlerle, işçi sendikalarıyla, ilerici politik güçlerle dayanışma içinde oldu.

İlerici gençliğin savaşımı, ağır baskı koşullarında, bir yandan hükümetlerin, sıkıyönetim komutanlıklarının tehdit ve yasaklarına, öteyandan faşist MHP militanlarının ve polisin silahlı saldırılarına karşın boyun eğmeden sürdü. Yüzü aşkın İGD üyesi ve yandaşı bu silahlı saldırılarda yaşamını yitirdi.

İşçi, köylü, emekçi ve öğrenci gençliğin ilerici örgütü olan İGD, işçi sınıfının gelişen savaşımına katıldı. Fabrikalarda, grev çadırlarında, 1 Mayıs'larda işçi sınıfımızla birlikte saf tuttu. İGD işçi sınıfının yolundan yürümeyi onurlu bir görev saydı.

12 Eylül'de erke el koyan diktatörlük, bütün ilerici gençlere kudurgancasına saldırdı. Yalnız onları hapsetmekle, işkenceye uğratmakla kalmadı. Ülkemizi tümüyle bir gençler zindanı haline getirmeye çalıştı. Üniversiteleri, bütün öğrenim kurumlarını kışlaya çevirdi. Bilime, humanizme karşı savaş açtı. Faşist diktatörlüğün ülkemizin yarınlarını karartmak, halkın umut ışıklarını söndürmek istediğinin en açık kanıtı, onun gençliğe böylesine çözü dönmüşçesine saldırmasıdır.

İGD'nin yasal çalışma hakkı faşist diktatörlükçe zorbaca çiğneniyor. İGD üyeleri ve yandaşları diktatörlüğün zindanlarından, işkence evlerinden geçtiler. Ama ne baskı ve tehdit, ne ülke çapında gençliğe yönelen intikamcı uygulamalar sonuç vermedi, vermeyecektir. Türkiye gençliği ülkemizin Amerikan emperyalizminden, diktatörlükten kurtarılması savaşımından, demokrasinin kurulması ve geleceğin, ışıklı yolunun açılması savaşımından geri durmuyor. İlerici gençliğin bugünkü inatçı ve kararlı savaşımı geçtiğimiz yılların onurlu ve savaşkan gençlik hareketinden güç ve esin alıyor.

Türkiye Komünist Partisi, İlerici Gençler Derneği'nin savaşımıyla başından beri dostluk ve dayanışma içinde oldu. TKP, işçi sınıfımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için geliştiği savaşta İGD'yi güçlü bir bağlaşıkçı olarak gördü. Komünistler gençliğin ekonomik, demokratik, akademik haklarının elde edilmesi için sürdürülen kavgada her zaman onların yanında oldular, bugün de yanındadırlar. TKP gençliğin bugün yeniden elde etmeye çalıştığı örgütlenme hakkının eksiksiz olarak, ivedilikle tanınmasını, İGD ve öteki gençlik örgütleri üzerindeki yasağın kalkmasını istiyor.

Türkiye Komünist Partisi, İlerici Gençler Derneği'nin 10. kuruluş yıldönümünde, gençliğin ülkenin bugününde ve geleceğinde söz sahibi olmak için verdiği savaşımı bütün gücüyle destekliyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
6 Ocak 1986

Yüksek öğrenim gençliği "ek sınav" hakkını koparıp aldı

Serpil YALIM

"Ek sınav hakkı tanınmasını istiyoruz!" Bu istem, geçtiğimiz öğrenim dönemlerinde binlerce öğrencinin okul yönetimlerine ve meclis başkanlığına yağdırdığı mektuplarda, telgraflarda yer alıyordu. Meclis, yüksek öğrenim gençliğine "ek sınav" hakkı tanıyan yasayı, Aralık sonunda kabul etti.

Bu bir çırpıda öyle söylemesi kadar kolay olmadı elbette. Üniversite öğrencileri iki yıl boyunca kıyasıya bir mücadele yürüttüler.

Kurbanlar verdiler. Birkaç kez tutuklamaya hedef oldular. Kovuşturmaların, disiplin cezalarının, okuldan uzaklaştırmaların, tehditlerin ardı arkası kesilmedi.

Ama yılmadılar. Telgraf kampanyaları örgütlediler. Gazete, gazete dolaştılar, meclisin içine uzandılar. Kendilerine kulak veren herkese gittiler, her kapıyı zorladılar. Seslerini, istemlerini duyurmak için her olanağı değerlendirdiler. Nerede bir miting varsa, nerede bir panel varsa, "ek sınav" istemi, "öğrenci kıyımına son" belgisi orada yükseldi.

Israrlı oldular. Velilerin, öğretim görevlilerinin, geniş kamuoyunun desteğini almak için sistemli bir çalışma yürüttüler. Her geçen gün yığın sallaşarak, rejimin "üç beş teröristin işi" yalanını açığa çıkardılar. Herkese somut konuşarak, üniversitelerdeki eğitim sistemini sorgulayarak, "tembellik etmek istiyorlar" diyen YÖK'ün demagojisini etkisizleştirdiler. Kamuoyuna istemlerinin haklılığını kabul ettirdiler.

Hükümet yüksek öğrenim gençliğinin bu ısrarlı çıkışını kırmak için konuyu gündemine aldığını ilan etti. Oyalama, geçiştirme yoluna gitmeyi denedi. Ama gençler rehavete sürüklenmediler. İşin peşini bırakmadılar.

Ekim ayında Evren'in de katılmasıyla toplanan üniversiteler arası kurul "ek sınav yok" demişti. Ne ki üç ay sonra, YÖK yasasının 44. maddesi değiştirilip, ek sınav hakkını tanıyan yasa tasarısı mecliste kabul edildi, resmi gazetede yayınlandı. Yüksek öğrenim gençliği, köşeye sıkıştırdığı Evren-Özal yönetiminden ek sınav hakkını koparıp koparıp almıştı.

Evren-Özal yönetimi, YÖK, ek sınav hakkının tanınması ile, vermek zorunda kaldıkları ödünden yüksek öğrenim gençliğinin yükselen potansiyel ve hareketliliğinden kurtulmayı, YÖK'süz, demokratik ve özerk üniversite yolunda daha etkin eylemlere dönüşmesinin önüne geçmek için yararlanmayı deneyeceklerdir. Bunu boşa çıkartmak için sözkonusu hakkın nasıl elde edildiği bütün gençliğe gösterilmelidir.

Yüksek öğrenim gençliği elde ettiği deneyimlere ve elde ettiği yeni olanaklara dayanarak, güçlendirdiği birliği ile, sağladığı güvenle, bu kazanımını öteki hedeflerine ilerlemek için basamak yapmasını bilecektir. Bu rejim, onun öğütücü YÖK sistemi durdukça mücadelesini yükselterek sürdürecektir.

Gençlik bu "ek sınav" eylemlerinde başarıya götüren yol ve yöntemlerle tanışmış, önemli bir deneyim kazanmıştır. Bu deneyimin özümsenmesi, sonuçlarının geniş yığınlara mal edilmesi, gelecekteki başarıların yolunu döşeyecektir.

Kasım 1985 TKP MK 5. Plenumunda onaylanan:

TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi

ULUSAL GÜVENLİĞİMİZ TEHLİKEDEDİR

Biz komünistler uzunca bir süredir Türkiye'nin her an kendi iradesi dışında bir savaşa sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu vurguluyoruz. Son birkaç yıl içindeki gelişmelere bakıldığında bugün bu tehlikenin daha da arttığı görülüyor.

Komşularımızla ilişkilerimiz giderek daha gerginleşiyor. Mevcut sorunlar ağırlaşıyor. Hiçbir komşu ülkeyle ilişkilerimiz iyi komşuluk ilişkileri değil, düzeni ve istikrarlı bir karakter taşımıyor. Halkımız ülkesini güvenlik içinde görmüyor. Hiçbir komşu ülke de Türkiye'ye güven duymuyor.

Türk-Sovyet ilişkilerini gerginleştirmek isteyenlerin varlığı kimse için bir sır değildir. Bulgaristan'la ilişkilerimiz tamamen bozulmuştur. Suriye ile ilişkilerimizin daha da gerginleşmesi için sürekli kışkırtmalar yapılmaktadır. Iran ve Irak ile ilişkilerde herhangi bir istikrardan söz edilemez. Türk-Yunan ilişkileri her an aşırı sertliklere yolaçabilecek gerginliklerle yüklüdür. Kıbrıs sorunu büyük bir endişe kaynağı olmaya devam ediyor.

Günümüzde bir ülkenin komşularıyla ilişkilerinde sorunlar olması olağandır. Tehlikeli olan bu ilişkilerin sürekli gerginleşmekte olması ve en önemlisi bu gerginliklerin o ülkenin iradesi dışında, başkalarınca körüklenmeye, ülkenin savaşa sürüklenmesine açık olmasıdır.

Günümüzde sorunlar savaşla, kuvvet kullanımıyla çözülemez. Savaş, yıkım, açlık, yokluk demektir. Hele nükleer silahların kullanılacağı bir savaş toptan yokolmak demektir.

TEHLİKENİN KAYNAĞI VE NEDENİ

Türkiye'nin ulusal güvenliğinin böylesine büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olması, en başta, onun ulusal egemenlik haklarını kullanamaz bir duruma düşürülmüş olmasının sonucudur. Türkiye bugün kendi dış politikasını, savunma anlayışını, komşularıyla ilişkilerini kendi ulusal çıkarları temelinde egemence belirleyip yürütemiyor. Türkiye'nin bütün komşularıyla ilişkileri en başta Türk-Amerikan ilişkileri tarafından belirlenmektedir.

Türk-Amerikan ilişkileri ise eşitlik, eşit güvenlik, bağımsızlık ve egemenlik, içişlerine karışmama ilkeleri temelinde gelişen iyi ilişkiler değil, tamamen uyduluk ve kölelik ilişkileridir. Bu ilişkiler, Amerikan tarafına Türkiye'ye her istediğini kolaylıkla dayatma, ülkemizin içişlerine istediği gibi karışma olanağı vermektedir.

Türkiye hiçbir zaman böyle bir durumda düşmemişti. Bu durum, 12 Eylül 1980 darbesinden sonra kurulan diktatörlük rejiminin bir sonucudur. Atatürk döneminin barışçı, egemen, onurlu dış politikası 12 Eylül'den çok önce terkedilmişti. 12 Eylül'den önce de Amerikan dayatmalarına açık bir politika izleniyordu. Ama bu politika bile, NATO içinde kimi manevralar yapmayı deniyor, günümüzün gerçeklerine ve ulusal çıkarlara bir ölçüde olsun ayak uydurmaya çalışıyordu. 12 Eylül 1980'den bu yana ise, Türkiye'nin dış politikası kökten değiştirildi. Şimdi doğrudan ABD'ne uyduluk ve hizmet politikası uygulanıyor. Türkiye'nin ulusal çıkarların, ulusal güvenliği değil, emperyalizmin, en başta da Amerikan emperyalizminin çıkarları başa alınıyor.

Dünyamızdaki en küçük devletler bile bağımsızlıklarına ve ulusal egemenliklerine sıkı sıkı sarılmak çabasındayken Evren-Özal diktatörlüğü halktan ve kamuoyundan gizli kapaklı kapılar ardında attıkları adımlarla Türkiye'mizi, ekonomisinden ordusuna kadar her bakımdan ABD'ye sımsıkı bağlı bir ülke durumuna getirmiştir. Bugün Amerikan emperyalizmi bu sayede Türkiye'nin içişlerine ve dış politikasına kolaylıkla karışabilmekte, istediği doğrultuda yön verebilmektedir.

Amerikan emperyalizmi ise dünya egemenliği hayalleri peşinde koşuyor. Dünyanın bütün bölgelerindeki ve bütün ülkelerindeki çelişmeleri kendi çıkarlarına göre belirlemeyi amaçlıyor. Bunun için sosyalist sistem karşısında askersel üstünlük elde ederek güç konumlarından bütün dünyaya kendi iradesini dayatmak istiyor. Bu amaçla bir yandan yeryüzünde silahlanma yarışını tırmandırıyor, bir yandan da uzayı silahlandırmaya çalışıyor. Oysa tarihsel deney sosyalist ülkeler karşısında askersel üstünlük elde etmenin olanaksız olduğunu kanıtlıyor. Ayrı deney kapitalist ülkelerle sosyalist ülkelerin barış içinde yanyana yaşamasının olanaklı ve bütün dünya halkları için yaratıcı tek mantıklı alternatif olduğunu gösteriyor. Tarihten ders çıkarma yeteneğinde olmayan ve günümüzün gerçeklerini dikkate almayan ABD emperyalizmi, özellikle de onun en saldırgan, en militarist kesimini oluşturan askersel-sanayi kompleksi silahlanma harcamalarının sürekli artmasına yolaçarak, insanlığın sayısız sorununun çözümünde kullanılabilecek dev fonların heba olmasına neden oluyor. En önemlisi, serüvenci politikası her an bir nükleer savaşa yolaçma tehlikesini taşıyor. Dünyamızda şu anda varolan nükleer silahlar, Hiroşima'ya atılan atom bombasından bir milyon kere daha büyük bir yıkıma yolaçacak güçtedir. Bu koşullarda nükleer bir savaş bütün insanlığın sonu olacaktır.

ABD yönetimi son yıllarda sosyalist ülkeleri çepeçevre askersel üslerle kuşatma girişimlerine hız verdi. Amacı buralardan Sovyetler Birliği'ne karşı ilk nükleer vuruşu yapabilme olanağı elde etmektir. ABD yönetimi NATO'yu kendi saldırgan amaçları için bir araç olarak kullanmakta ve Batı Avrupa'daki kimi bağlaşıklarıyla birlikte NATO'ya artan ölçüde saldırgan anlayışlar ve politikalar dayatmaktadır. Öte yandan ABD Ortadoğu bölgesinde askersel-politik varlığını artırmak için yoğun bir çaba harcıyor.

ABD bütün bu girişimlerinde Türkiye'ye özel bir rol biçmiştir. NATO içinde bile hiçbir ağırlığı olmayan Türkiye'ye biçilen bu rol ABD'nin ve NATO'ya egemen öteki ülkelerin yöneticilerinin ağzından açık açık "ileri karakol" sözleriyle ifade ediliyor. "Batı'nın ileri karakolu" olmak, komşumuz sosyalist ülkelere ya da Ortadoğu'daki antiemperyalist rejim ve güçlere karşı girişilecek nükleer ya da konvansiyonel bir saldırının sıçrama tahtası, ilk öğesi olmaktır. Bu Türkiye'nin, kendi iradesi dışında başlatılacak bir savaşta ilk feda edilecek, ilk yokolacak ülke olduğu anlamına gelmiyor. Topraklarımızda yapılan ve son yıllarda iyice artan NATO ve ABD "çevik güç" manevralarının niteliği bunu pek açık kanıtlıyor.

Türkiye ile ABD arasında yapılan ve halkın ve parlamentonun onayı olmadan yürürlüğe sokulan "Savunma İşbirliği Anlaşması" ve bunun ek belgeleri, ABD'ye, Türkiye'yi ona biçtiği role uygun duruma getirebilmek için eşsiz olanaklar sağlamıştır. Bu iki anlaşmalar

►

çerçevesinde ABD topraklarımızda yeni askersel üsler, aktarma havaalanları, silah depoları kurmuş, ülkemizdeki askersel varlığını artırmıştır. Üslere yeni nükleer ve kimyasal silahlar yerleştirme planları gündemdedir.

ABD çeşitli yollardan ve Türkiye'deki ajanları aracılığıyla ülkemizin bütün komşularıyla ilişkilerini gerginleştirmeye, Türkiye'yi dünyada yalnızlaştırmaya çalışıyor. Türkiye'ye kendi isteklerini dayatabilmek ve içişlerine kolaylıkla karışabilmek, topraklarımızdaki ve Ortadoğu'daki, Ege'deki ve Kıbrıs'taki askersel varlığını ve denetim olanaklarını artırabilmek, ülkemize biçtiği uğursuz rolü oynatabilmek için, bunu zorunlu görüyor.

Kendi meşru olmayan iktidarlarını ayakta tutabilmek için, Amerikan yardım ve desteğine muhtaç olan Evren-Özal yönetimi, ABD'nin NATO yükümlülüklerini bile aşan bütün dayatmalarına boyun eğiyor. Türkiye'nin ABD'nin "Yıldız Savaşları" projesinde rol almasını benimsiyor ve silanlanma ha calmalarını aralıksız artırıyor. Komşularımızla ilişkileri gerginleştiren bir politika izliyor. Ortadoğu'da Mısır, Pakistan, Suudi Arabistan gibi Amerikan yanlısı ülkelerle birlikte CENTO'yu canlandırma anlamına gelen askersel-politik ilişkiler kuruyor, siyonist İsrail ile gizli ilişkiler geliştiriyor.

Türkiye'nin ulusal savunma ihtiyaçlarını ancak ABD'nin ve öteki önde gelen emperyalist ülkelerin kredi ve hibeleriyle ve bunlarla işbirliği içinde sağlayabileceği anlayışı, yalnızca ülkemizi sürekli yardım dilenen onursuz bir duruma düşürmekle kalmıyor, onu emperyalistlerin elinde tam bir oyuncak yapıyor.

Öte yandan Cumhuriyet'in kuruluşundan önceki Ermeni katliamını inkar dilinesi, emperyalistlere bu olayı sömürme ve kendi isteklerini dayatmada bir koz olarak kullanma olanağı veriyor.

Son olarak gündeme getirilen emperyalist ölüm fabrikatörleriyle işbirliği içinde Türkiye'de silah montajı yapacak işletmeler kurma girişimi, ülkemizi her bakımdan emperyalizme daha da bağımlı kılacaktır. Genel olarak sanayileşmekten vazgeçilmişken "savunma sanayi" kurma sevları hiç inandırıcı değildir. Bu girişim yurt savunmasının ihtiyaçlarını karşılamayı değil, emperyalist silah tekelleriyle, generallerin, büyük bürokratların, işbirlikçi holdinglerin daha sıkı birleşmelerini, yeni geti lecek vergilerle oluşacak dev fonları talan etmelerini amaçlıyor. Türkiye'de Amerikan askersel sanayi kompleksinin uzantısı olacak, ona bağımlı bir askersel sanayi kompleksinin oluşması politik gericiliğin, sömürü ve baskının, işsizlik ve hayat pahalılığının daha da artmasından başka bir şey getirmeyecektir. Savaştan, savaş hazırlıklarından halklararası düşmanlıklardan kâr edecek Amerikancı bir zümrenin oluşması, ulusal güvenliğimize yönelik tehlikenin daha da artması demek olacaktır.

ABD ve onun sözünün dışına çıkamayan Türkiye'deki iktidar sahipleri, halk düşmanı amaçlarını gizlemek için "Türkiye'nin Sovyetler Birliği tarafından tehdit edildiğini" öne sürüyorlar. Sovyetler Birliği ile dost antiemperyalist rejimler halkımız için bir tehlike gibi göstertyorlar. Türk-Sovyet dostluğunu savunan ilerici ve barışsever güçleri "iç düşman" ilan ediyorlar.

Türkiye SSCB ile en uzun sınıra sahip olan NATO ülkesidir. Buna rağmen bugün Türkiye'nin görece en istikrarlı dış ilişkileri SSCB ile olan ilişkileridir. Ulusal kurtuluş savaşımızın zafere ulaşmasında, egemen ve bağımsız bir Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasında ve güçlenmesinde Sovyetler Birliği'nin halkımıza yaptığı yardımları kimse unutturamaz. Sovyetler Birliği Türkiye ile olan ilişkilerini her zaman barış içinde yanyana yaşama ilkeleri temelinde ve iyi komşuluk ilişkileri anlayışıyla geliştirdi. Türkiye Cumhuriyeti ile SSCB arasında barışçı görüşmeler yoluyle çözülememiş tek bir sorun gösterilemez. SSCB Türkiye'ye karşı hiçbir zaman güç kullanmadı ve güç kullanma tehdidinde bulunmadı.

Öte yandan SSCB hiçbir zaman dünyada nükleer silahı kullanan ilk ülke olmayacağını açıklamış bulunuyor. SSCB aynı zamanda topraklarında nükleer silah bulundurmaya ülkelere karşı bu silahlara hiçbir zaman başvurmayacağını da ilan etmiştir. SSCB'nin bütün dış politikası dünya barışının korunmasına ve güçlenmesine, bütün ülkelerin güvenliğinin sağlanmasına yöneliktir.

Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin nükleer ya da konvansiyonel bir savaştan, yayılmacılıktan kazanacakları hiçbir şey yoktur. Tersine bu ülkeler halklarının esenliği ve mutluluğu için önlerine koydukları ekonomik, sosyal, bilimsel-teknik ve kültürel yeni hedeflere ulaşabilmek için en başta barışa ve silahsızlanmaya ihtiyaç duyduklarını içtenlikle açıklıyorlar. Ardarda bunu kanıtlayan somut barış ve silahsızlanma girişimleri yapıyorlar.

Diktatörlük rejimi işlediği suçları ve ülkemize yönelik gerçek tehlikeleri gizlemek için antisovyetik, aşırı milliyetçi şoven propaganda kampanyaları yürütüyor, barış ve halklararası dostluk ilkelerini savunanlara zorbalık uyguluyor. Halkın ulusal duygularını çarpıtarak onun bu tehlikeli gidişe karşı direnmesini önlemeye çalışıyor.

Türkiye'ye yönelik tehlike onu bir askersel sıçrama tahtası gibi gören ABD'nin saldırgan amaçlarından kaynaklanıyor. Türkiye uluslararası gerginliklerin ABD eliyle artırıldığı bir ortamda, savaş mı barış mı sorusu karşısında halkımızın ve ülkemizin çıkarlarını başa alan, barıştan yana kendi tercihini yapacak, egemen bir dış politika yürütecek, kısaca kendi kaderini belirleme hakkını kullanacak durumda değildir. İşte ulusal güvenliğe yönelik tehlikenin ana nedeni budur.

YAPILMASI GEREKEN

TKP, böyle tehlikeli bir durumda, ülkemizin kendi iradesi dışında bir ateş çemberine sürüklenmesini önlemek, savaş tehlikesini uzaklaştırmak için öncelikle dış politikada köklü bir değişikliğin gerektiği görüşündedir.

Bugün yalnız biz komünistler ve dostlarımız değil, ideolojik ve sınıfsal bakımdan karşıt konumlarda olduğumuz güçler de Türkiye'nin kendi geleceğini egemence belirleyemez bir duruma düşmüş olmasına tepki duyuyor, bu durumu değiştirmek istiyor. Eğer bütün bu güçler, aralarındaki başka konulardaki görüş ayrılıklarına rağmen dış politikada ortak anlayışlarda birleşip harekete geçerlerse, hem ülkemizi bir ateş çemberine sürüklenmekten kurtarmak, hem de bütün komşularımızla iyi komşuluk ilişkileri kurmak ve uluslararası durumun iyiye dönmesine katkıda bulunmak olanaklı olabilir.

TKP, başından beri NATO'nun bir savunma örgütü olmadığı ve Türkiye'nin NATO üyesi olmasının onun güvenliğini artırmadığı, tersine azalttığı görüşündedir. TKP'ne kalsa Türkiye NATO'dan çıkmalıdır. Ama bugün tehlikenin boyutları öylesmedir ki, NATO konusunda farklı görüşlere de sahip olanlar bütün yurtsever güçler dış politikada ortak anlayışlarda birleşmelidir ve birleşebilirler.

TKP aşağıdaki anlayış ve önerilerin böylesi bir görüş birliğine ulaşmak için bir temel olabileceği görüşündedir ve bütün ulusal güçlerle bu önerileri tartışmaya ve birlikte geliştirmeye hazırdır.

HANGİ ANLAYIŞLA

Böyle bir politika öncelikle, komşularımızla olan ilişkilerimizin daha fazla gerginleşmesini önlemeye, gerginlikleri gidermeye, ABD'nin içişlerine karışmasına son vermeye yönelmelidir. Açıktır ki, Evren-Özal diktatörlüğüne son verilmeden, demokratik bir rejim kurulmadan, halkın katılımı ve aktif desteği olmadan, Türkiye barışa, ulusal güvenliğini korumaya ve egemenlik haklarını kullanmaya dayalı bir dış politika uygulanamaz.

Böyle bir politika, Türkiye'nin bağımsızlığının, egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün dışardan gelecek tehdidi karşısında korunmasına, ülke topraklarının yabancı devletlerin kendi çıkarları yolunda kullanılmasının önlenmesine, hiçbir yabancı devletin Türkiye'nin içişlerine karışmasına izin verilmemesine, halkımızın ve ülkemizin kendi geleceğini egemence belirlemesinin dış koşullarını güvence altına alınmasına, kısaca ulusal güvenliğe ve çıkarlara hizmet etmelidir.

Böyle bir politika, nükleer silahların tüm insanlığı ve ülkemizi bir anda yok

edebileceği günümüz koşullarında hiçbir ülkenin güvenliğinin dünya ölçüsünde kollektif güvenlikten ayrılamayacağı ve uluslararası gerginliklerden bütün halkların zarar gördüğü gerçeklerini dikkate almalıdır. Ülkelerin kollektif güvenliği ise, ancak devletlerin eşitlik ve eşit güvenlik ilkesini benimsemesiyle iyi komşuluk ilişkileriyle, ikili ilişkilerin üçüncü ülkelerin güvenliğini tehdit etmemesiyle hayata geçebilir. Askersel üstünlük peşinde koşmak, askersel üstünlüğün sağlanmasına yardımcı ya da araç olmak, tek tek ülkelerin güvenliğini olduğu kadar, bütün ülkelerin güvenliğini de tehdit eder. O nedenle, dış politika, ulusal güvenliğimize olduğu kadar, dünyada ve bölgemizde kollektif güvenliğin sağlanmasına hizmet etmeli, uluslararası durumdaki gerginliklerin giderilmesine katkıda bulunmalıdır.

Böyle bir politika, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana bütün gelişmelerle kanıtlanan şu gerçeği, daha fazla silahın daha fazla güvenlik getirmediği gerçeğini dikkate almalıdır. TKP dünya çapında genel ve tam silahsızlanmadan yanadır. Bu amaca ulaşıncaya kadar Türkiye, elbette kendi savunma ihtiyaçlarının gerektirdiği silahlara sahip olmalıdır, ama dünya ve bölge çapında silahlanma yarışının durdurulmasına ve silahsızlanmanın sağlanmasına katkıda bulunan bir dış politika izlenmelidir.

Böyle bir politika, kesinlikle barış içinde yanyana yaşama ilkelerini temel almalıdır. Bu ilkeler: anlaşmazlık konularının çözümünde savaşa, kuvvet kullanmaya ve kuvvet kullanma tehdidine başvurmamayı; anlaşmazlıkların görüşmeler yoluyla çözümlenmesini; içişlerine karışılmamasını ve meşru çıkarların dikkate alınmasını; halkların kendi yazgılarını egemence belirleme hakkını; devletlerin egemenlik haklarına ve toprak bütünlüğüne saygıyı; sınırların dokunulmazlığını; tam eşitlik temelinde işbirliğini; devletler hukukunun genel geçer ilkeleri ve normları temelinde imzalanmış uluslararası anlaşmalarla üstlenilmiş yükümlülüklerin sorumlulukla yerine getirilmesini içerir. Bütün ülkelerle ilişkiler, bu ilkeler temelinde kurulup geliştirilmelidir.

Bu ilkelere titizlikle uyulması ve uluslararası planda da bunların egemen olması için çalışılması, Türkiye'nin kendi ulusal güvenliğini egemenlik haklarını korumasına olduğu kadar, başkalarına güven vermesinin ve bölge ve dünya barışına katkıda bulunmasının da koşullarını yaratacaktır.

İşte bu anlayışa dayalı bir dış politika, ülkemizin savaş tehlikesini uzaklaştırmasını, tüm komşularıyla barış içinde yanyana yaşamasını ve uluslararası durumun iyiye dönmesine katkıda bulunmasını sağlayacaktır.

TKP, bu nedenlerden dolayı, böyle bir anlayışa dayalı "Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi"nin şu önlemlerin yaşama geçmesiyle gerçekleşeceği görüşündedir.

ÖNLEMLER

1. TÜRKİYE ABD'NİN DEĞİL, KENDİ ULUSAL ÇIKARLARINI BAŞA ALMALI VE BAŞKA ÜLKELERLE İLİŞKİLERİ ÜÇÜNCÜ ÜLKELERE KARŞI BİR TEHDİT OLUŞTURMAMALIDIR.

a) Türkiye toprakları üzerine yeni nükleer ya da kimyasal silahlar yerleştirilmesine izin verilmemelidir.

b) Türkiye hiçbir şekilde ABD'nin "yıldızlar savaşı" programına katılmamalı, bu projenin gerçekleştirilmesine karşı çıkmalıdır.

c) Türkiye, ABD ile imzalanmış bulunan SİA ve Mutabakat Belgesi başta olmak üzere, tüm ikili anlaşmaları feshetmeli, yabancı çıkarlarını dayatacak hiçbir yeni ikili anlaşma yapmamalıdır.

d) Türkiye, toprakları üzerinde ABD'ye ya da NATO'nun herhangi bir başka ülkesine hiçbir yeni üs vermemeli, varolan Amerikan üslerinin durumu, bunların kaldırılması amacıyla yeniden gözden geçirilmelidir.

e) Türkiye, toprakları üzerinde Amerikan "çevik kuvvetleri"ne hiçbir yeni olanak ve kolaylık sağlamamalı, şimdiye kadar sağlanmış olan tüm olanak ve kolaylıklar kaldırılmalıdır.

f) Türkiye, Amerikan 6. Filosuna ve onun nükleer silahlar taşıyan gemilerine limanlarında hiçbir yeni olanak vermemeli, daha önce verilen olanaklar kaldırılmalıdır.

2. TÜRKİYE, KOMŞUSU SSCB İLE BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMAYI AMAÇLAMALI, İYİ KOMŞULUK İLİŞKİLERİNİN GEREKLERİNİ YERİNE GETİRMELİDİR.

a) Türkiye, SSCB ile ilişkilerini Atatürk-Lenin dönemi örnek alınarak ye niden düzenlemelidir.

b) Türkiye, Türkiye Cumhuriyeti ile SSCB arasında 1972'de imzalanan iyi komşuluk ilişkilerinin prensipleri hakkındaki anlaşmaya ve 1978'de imzalanan iyi komşuluk ve dostça işbirliği siyasal belgesine işlerlik kazandırmalıdır.

c) Türkiye, topraklarının ABD tarafından SSCB'nin güvenliğini tehdit edici biçimde kullanmasına, bu amaçlı nükleer, konvansiyonel, kimyasal silahların ve "Amerika'nın Sesi", "Hür Avrupa Radyosu" gibi psikolojik savaş araçlarının yerleştirilmesine izin verilmemelidir.

d) Türkiye, karşılıklı olarak kuvvet kullanmama ve kuvvet kullanma tehdidinde bulunmama ilkesini temel alan bir saldırmazlık anlaşması imzalaması için Sovyetler Birliği'ne görüşme yapılması önerisini götürmelidir.

e) Türkiye, SSCB ile karşılıklı yarar ve eşitlik temelinde ekonomik, ticari, bilimsel-teknik ve kültürel ilişkilerini geliştirmeyi amaçlamalıdır.

3. TÜRKİYE ORTADOĞU'DA KOLLEKTİF GÜVENLİĞİN VE BARIŞIN PEKİŞMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIR.

a) Bölgede CENTO'nun yerini su ya da bu biçimde alacak gizli-açık her türlü askersel bloklaşmaya karşı çıkılmalı, Mısır, Suudi Arabistan, Pakistan ve kimi Körfez ülkeleriyle yürütülen buna hizmet edecek askersel-politik ilişkilere derhal son verilmelidir.

b) Türkiye Suriye ile iyi komşuluk ilişkileri kurmaya yönelmelidir.

c) Türkiye İran-Irak savaşının her iki ülke halkının yararına sona erdirilmesi için gösterilen tüm çabaları desteklemeli, iki ülke arasındaki anlaşmazlıkta tarafsız kalmalı, her iki ülkeyle de eşit haklı ilişkiler kurmalıdır.

d) 1967'den sonra işgal ettiği tüm Arap topraklarından çıkana kadar İsrail ile olan bütün ilişkiler kesilmelidir.

e) Türkiye, ayrımsız bütün bölge ülkeleriyle ekonomik, ticari, politik ve kültürel ilişkilerini geliştirmeli, İslam Konferansı Örgütü içinde barış, halklararası dostluk ve yeni bir uluslararası ekonomik düzen için çalışmalı, tüm bölge ülkeleriyle ilişkilerini bu amaçlara dayandırmalıdır.

4. TÜRKİYE BALKAN DEVLETLERİ OLAN KOMŞULARIYLA İLİŞKİLERİNİ BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMA VE EGEMENLİK HAKLARINA SAYGI TEMELİNDE GELİŞTİRMELİ, EGE'NİN BİR BARIŞ DENİZİ OLMASI İÇİN ÇALIŞMALIDIR.

a) Balkanların nükleer silahsız bölge olmasını engelleyici her türlü tutum ve girişimler terkedilmeli, bunu amaçlayan görüşmelerin başlaması ve sonuçlanması için çaba gösterilmelidir.

b) Türkiye Türk-Bulgar ilişkilerinin normalleşmesi için çaba göstermeli, bu amaçla görüşmelere başlamalıdır.

c) Türkiye, Yunanistan ile arasındaki gerginliklerin artmasını önleme ve aradaki anlaşmazlıkların meşru hakların, ulusal bağımsızlığın ve egemenlik haklarının temel alınarak ve hiçbir dış karışma olmadan ABD ve NATO dışında ikili görüşmelerle çözümlenmesi için çaba göstermelidir.

5. TÜRKİYE KIBRIS'IN AKDENİZ'DE BİR BARIŞ VE KARDEŞLİK ADASI OLMASI İÇİN ÇALIŞMALIDIR.

a) Türkiye, Kıbrıs politikasını oluştururken, ABD emperyalizminin bu adaya yönelik askersel stratejik amaçlarına yardımcı olacak her türlü adım ve girişimden kaçınmalıdır.

Türkiye, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin başlattığı toplumlararası görüşmeler sürecini desteklemeli, Kıbrıs üzerine tüm Birleşmiş Milletler kararlarına uymalı.

c) Türkiye, Kıbrıs Türk toplumunun içişlerine karışmamalı, bu topluma gericilik ihracına izin vermemeli, toplumlararası görüşmeler yolunu desteklemelidir.

d) Türkiye, Türk-Rum Kıbrıslıların bağımsız, egemen, toprak bütünlüğü olan, bağlantısız ve tüm yabancı üs ve askerlerden arındırılmış bir Kıbrıs istemini desteklemelidir.

e) Türkiye, Kıbrıs sorununun uluslararası yanlarını ele alan BM gözetiminde bir uluslararası konferans toplanması istemini desteklemelidir.

6. TÜRKİYE DÜNYA ÇAPINDAKİ KOL-

LEKTİF GÜVENLİĞE VE NÜKLEER BİR SAVAŞIN ÖNLENMESİ ÇABALARINA KATKIDA BULUNMALIDIR.

a) Türkiye, NATO üyesi devletlerle Varşova Antlaşması Örgütü üyesi devletler arasındaki tüm ilişkilerin barış içinde yanyana yaşama ilkeleri temelinde yürütülmesi, bu devletler arasında kollektif güvenliği sağlayan antlaşmalar imzalanması yolunda faaliyet göstermelidir.

b) Türkiye, eşitlik ve eşit güvenlik ilkesini temel alan bütün barış güvenlik ve silahsızlanma önerilerini desteklemeli, barış içinde yaşama ilkelerine sahip çıkan bütün devletlerle, bütün politik güçlerle işbirliği ve dayanışmaya yönelmelidir.

c) Türkiye, Birleşmiş Milletler'de ve öteki uluslararası platformlarda genel silahsızlanma yönündeki tüm öneri ve girişimleri desteklemeli, BM'in bu konularda daha aktif olması için çalışmalıdır.

d) Türkiye, NATO ile VAO arasında karşılıklı kuvvet kullanmama ve kuvvet kullanma tehdidinde bulunmama temelinde bir anlaşmanın imzalanması için çalışmalı, her iki askersel paktın süreç içinde karşılıklı ve aynı anda kaldırılması istemini desteklemelidir.

e) Türkiye, Stockholm'de sürmekte olan Avrupa'da güvenlik, güven getirici önlemler ve silahsızlanma konusundaki konferansta yapıcı, silahlanma yarışının durdurulması ve silahların azaltılması yönünde bir tutum almalıdır.

f) Türkiye, Orta Avrupa'da güç ve silah indirimi konularını ele alan Viyana görüşmelerinden sonuç alınmasını teşvik eden bir tutum izlemelidir.

g) Türkiye, SSCB ile ABD arasındaki Cenevre görüşmelerinin silahlanma yarışının durdurulup silahların azaltılması yönünde sonuçlar vermesi için çalışmak, Kasım 1985'deki SSCB-ABD Cenevre doruk toplantısının sonuçlarının korunması ve derinleştirilmesi yönündeki bütün çabaları desteklenmelidir.

h) Türkiye, Ortadoğu'da BM gözetiminde bir uluslararası konferansın toplanması istemini desteklemeli, bunun dışında kalan askersel zora ya da ayrı görüşmelere dayalı sözde barış girişimlerini onaylamamalıdır.

i) Türkiye, Doğu Akdeniz'de güvenliğin pekişmesi, atom başlıklı silahlarla donatılmış gemilerin karşılıklı olarak Akdeniz'den çekilmesi istemini yükseltmelidir.

j) Türkiye, Eureka projesinde yer almamak, BM'de ve tüm uluslararası platformlarda uzayın militarizasyonuna yönelik çabaları önlemeye çalışmalıdır.

7. ORDU YURT SAVUNMASIYLA GÖREVLENDİRİLMELİ, İHTİYAÇLARI ULUSAL BAĞIMSIZLIK KORUNARAK SAĞLANMALIDIR.

a) Silahlı Kuvvetler, ulusal bağımsızlığın, ulusal egemenliğin ve barış içinde yanyana yaşamanın savunulmasına hizmet etmelidir.

b) Silahlı Kuvvetlerin, MİT'in ve tüm öteki güvenlik organlarının Pentagon ile, CIA ve öteki emperyalist siyonist gizli servislerle ilişkilerine son verilmelidir.

c) Silahlı Kuvvetler, halkın seçtiği demokratik parlamentonun ve hükümetin yönetim ve denetiminde olmalı, MİT vb. örgütler parlamento denetimine açık olmalıdır.

d) Generallerin emperyalizmle işbirlikçi tekellerle çıkar ortaklığına derhal son verilmeli, ordu içindeki Amerikan ajanları ve faşistler temizlenmeli, darbecilerden, işkenceci ve rüşvetçilerden hesap sorulmalıdır.

e) Silahlı Kuvvetlerin bünyesindeki işçilere ve gecekondu sakinlerine, Kürt halkına ve demokrasi güçlerine yönelik bütün özel örgütlenmeler kaldırılmalıdır.

f) Ordu içinde barış içinde yanyana yaşama ilkesine ters, saldırgan duyguları, şövenizmi körükleyici, antikomünist, antidemokratik eğitim ve propagandalara son verilmelidir.

g) Onkoşullu kredilerle silah temini anlayışı terkedilmeli, ülkeyi emperyalist devletlere bağımlı kılan hibeler hiçbir şekilde kabul edilmemeli, F-16 savaş uçağı projesi iptal edilmelidir.

h) Ulusal savunma sanayii ülkemizin sanayi ve hammadde potansiyelleri ve kalkınma planları dikkate alınarak geliştirilmeli ve bu temelde Türkiye'nin hangi tür silahları dışa bağımlı duruma gelmeden üretebileceğine karar verilmelidir.

i) Yurt savunması için gerekli olan kendimizin üreteceği silahlar devlet eliyle ve ülkenin özgücüne dayanarak ve çok yönlü dış ilişkiler kurularak sağlanmalı, özel sektörün ve yabancı tekellerin Türkiye'de silah üretimiyle tüm ilişkileri kesilmelidir.

8. TÜRKİYE'NİN DIŞ POLİTİKASI HALKIN AKTİF DEMOKRATİK KATILIMINA DAYANMALI, HALKLARARASI DOSTLUĞUN PEKİŞTİRİLMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIR.

a) Dış politikada halktan gizli hiçbir adım atılmamalı, halk sürekli dış politika konusunda bilgilendirilmelidir.

b) Halkın ve demokratik bir parlamentonun dış politikayı sürekli denetleyebilmesinin güvence altına alınabilmesi için halkın demokratik hak ve özgürlüklerinin sürekli genişletilmesi için çalışılmalıdır.

c) Halkın, onun yığın örgütlerinin ve politik partilerin komşu ülkelerin ve tüm ülkelerin halkları, yığın örgütleri ve politik partileriyle dostluk ilişkileri geliştirmesinin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır.

d) Faşizmin, ırkçılığın, şövenizmin ve savaşın propagandası yasaklanmalıdır.

e) Çocukların, gençliğin ve halkın barış ülküleriyle, halklararası dostluk ruhunda eğitimi için her düzeyde ve her olanakla ivedi önlemler alınmalıdır.

Böylesi önlemlere dayalı bir alternatif, ülkemizin ekonomisinin güçlendirilmesiyle, halkımızın ekonomik ve sosyal güvenliğinin sağlanmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Ekonomide kalkınma ve savaşa hazırlık hedeflerinin öne alınması, halkın yaşam düzeyinin yükseltilmesi, işsizliğe karşı etkili özel önlemlerin alınması Türkiye'nin ulusal çıkarlara ve ulusal egemenliğe dayalı barışçı bir dış politika izlemesinin nesnel ve öznel koşullarını güçlendirecektir. Bunun tersi de doğrudur.

Böylesi önlemlere dayalı bir alternatif, Türkiye ile bütün devletler arasında, eşitlik ve karşılıklı yarar temelinde ticari, ekonomik, bilimsel-teknik, kültürel ilişkilerinin geliştirilmesine ve Türkiye'nin dünya ölçüsündeki yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması çabalarına katkıda bulunmasına hizmet edecektir. Bunun tersi de doğrudur.

Açıktır ki, böylesi önlemlere dayanacak bir alternatif, ancak Türk ve Kürt halkının güvenliği ile birlikte düşünülerek gerçekleşebilir. Kürt halkının varlığının tanınması ve demokratik haklarının sağlanması, her iki halkı da emperyalizme ve her türlü emperyalist komploya karşı koruyacaktır ve bu sorun gerekçe yapılarak Türkiye'nin dış sorunlarının sürüklenmesini önleyecektir.

Böylesi önlemlere dayanacak bir alternatif, ancak ülkede güçlü bir barış hareketinin gelişmesiyle güvence altına alınabilir. Güçlü bir barış hareketi, halkın barışçı dış politikaya aktif katılımının ve hükümetleri denetleyebilmesinin etkin aracı olacaktır.

SONUÇ

TKP MK'nın Kasım 1985'deki 5. Pleno'sunda kabul edilen "TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi" yaşama geçtiğinde,

– Türkiye'ye yönelik savaş tehlikesi uzaklaştırılacak, ülkemizin tüm komşularıyla barış içinde yanyana yaşaması sağlanacak ve Türkiye Ortadoğu'da ve dünyada uluslararası durumun iyiye dönmesine katkıda bulunur duruma gelecektir.

– Türkiye bugünkü, kimseye güven vermeyen, kendisi kimseye güven duymayan durumdan ve uluslararası platformlarda düştüğü yalnızlıktan kurtulacak, ülkemiz dünya devletler topluluğunda saygın ve onurlu bir yer alacaktır.

– Ülkemize ulusal bağımsızlığımıza ve ulusal egemenliğimize yönelebilecek tehdit ve saldırıları geri püskürtmeye yetenekli, halkın desteğine sahip sağlam bir savunma gücü oluşacaktır.

– Ulusal savunmanın ihtiyaçları ekonomik kalkınmayı ve halkın yaşam düzeyinin yükseltilmesini engellemeden ve bağımsızlığa zarar vermeden görece düşük bir maliyette karşılanabilecektir.

TKP, bütün barış ve demokrasi güçlerini, tüm yurtseverleri, bu alternatifi tartışmaya ve bu istemler için bugünden ortak savaşıma çağırıyor.

TKP, demokratik bir hükümetin iş başından itibaren bu istemleri yaşama geçirmesi için mücadele edecektir.

Muhabirlerimiz bildiriyor

PTT emekçileri soruyor

G.M./İzmir

Bizler Telefon Baş Müdürlüğünde, ya da bölge baş müdürlüklerinde çalışan tesisatçı, tesisatçı yardımcısı, hat bakıcısı vb. kadrolarda görev yapan elemanlarız. Türkiye çapında sayımız 24-25 bini buluyor. Görevimiz kısaca, Türkiye'nin yurt içi ve dışı haberleşmesini sağlamak ve devam ettirmektir.

Çalışma koşullarımıza gelince... Son derece ağır şartlarda çalıştırılıyoruz. Bazen yeraltında pislik dolu foseptik çukurlarda, bazen mahallelerde direklerin üzerinde, bazen de bir blokun merdivenlerinde çalıştırılıyoruz. Saatlerce, bazen 24 saat çalıştığımız bile olur. Çalışma süremizin sınırsız olmasına karşı elimize geçen ücret son derece komik bir rakamdır. Fazla mesai karşılığında ise 563 lira 20 kuruştur elimize geçen. Yarım kilo et bile etmez bu para. Üstelik yaptığımız bu ağır işlere karşılık memur statüsünde görev yapıyoruz.

1976 yılında çıkarılan bir yasa ile işçi statüsüne atılmıştık. Bizler işçi olmanın sevinciyle hemen sendikalaşmaya girdik. Ancak daha sonra çıkarılan yasa yürürlüğe konmadığı gibi, çeşitli baskılarla yüzyüze geldik. Pekçok arkadaşımız ya işten atıldı, ya da sürüldü.

Şimdi ise daha antidemokratik bir uygulamayla karşı karşıyayız. Başbakanlığın tebliğine göre bundan böyle kamu kurum ve kuruluşlarına sözleşmeli personel alınacak. Sözleşme süresi yeni girecekler için altı ay, eski personel için ise 1 yıl olacak. Çalışma süresi sınırsız, ek mesai yok. Kıdem tazminatı, ihbar tazminatı yok, sosyal hak yok. 13 yıllık işçi bile sözleşme imzalamak zorunda. Bu uygulama zaten ağır olan çalışma koşullarımızı daha da ağırlaştıracak. Bugün patronların ağzından çıkan her söz yasa olarak çıkıyor karşımıza. Tüm bunlar karşısında bir kez daha soruyoruz: Nerede eşitlik, nerede sosyal adalet, nerede demokrasi?

101 aileyi kışın ortasında sokağa attılar

O.Ö./İstanbul

Burası İstanbul, Fatih-Çukurbostan. Kasım ayının soğuğunda. Çukurbostan'da 101 konut yıkıldı.

Fatih Belediye Başkanı Yetkin Gündüz'ün açıklamasına göre, 1984 yılında hazırlanan imar planı gereği Çukurbostan'daki evlerin yıkımına karar verilmiş. Amaç yıkımdan sonra ortaya çıkacak alana süresiz bir pazar yeri kurmakmış.

Eşi Cibali sigara fabrikasında işçi olarak çalışan bir kadın yıkım olayını şöyle anlatıyor: "Daha yıkıma başlamadan Belediye başkanı hepimizi Topkapı'daki sosyal meskenlere yerleştireceğine şeref sözü verdi. Ama bu sözden öteye gitmedi. Evlerimize değerinin altında para verdikleri yetmiyormuş gibi şimdi sokakta kaldık. Kapısına gidip dayandığımızda ise 'Parklar başkanın emrinde. Buyursunlar. Fatih Parkı'na yerleşsinler' diyerek bizi yüzsüzce geri çevirdi. Evlerimiz ne kaçak inşaat ne de gecekondu. Dayadıklar makinaları kapımıza çıkın diyorlar. Kendi evlerimizi kendimize yıktırıyorlar. Üstelik bu sorumluluğu gazetelere gidip anlatmayalım diye de sürekli tehdit ediyorlar."

50 yaşlarında bir inşaat işçisi de yıkıma ilgili olarak şunları söylüyordu: "Lağımlar sokaklara akıyor. Çocuklarımız pislik içinde oynuyor. Afganistan'dan gelenlere devlet tutup ev verdi, para verdi. Biz yıllardır vergimizi verdik, askerliğe gittik. Şimdi ise evimizi başımıza yıkıyorlar. Biz bu ülkenin yurttaşı değil miyiz?"

Kışın ortasında evsiz-barksız bırakılan, çoluk-çocuğuyla soğukta titreşen 101 aile ANAP'lı Belediye Başkanı Yetkin Gündüz'e ateş püskürüyor.

DAYANIŞMA

B.Y./Çorum

Hükümet, patronlar emekçilerin her türlü sosyal güvencesini yoketmek isterken, işçiler buna karşı dayanışma ruhunu yükseltiyorlar. Bunun en güzel bir örneğini Çorum'a 50 km uzaklıktaki kömür ocaklarında çalışan işçiler veriyorlar.

Kömür ocaklarında çalışan 1500 kadar işçi, aralarında topladıkları 700-800 bin lira tutarındaki parayı, ölen işçi arkadaşın ailesine verdiler. Bu dayanışmayı hiçbir zorlama olmadan istisnasız yürüttükleri tüm işçi arkadaşlarının aileleri için gösteriyorlar. Yalnızca bu son görevi yerine getirmek için değil, yaşamın her alanında, her anında dayanışma içinde olmalıyız.

Tam 5 milyar liralık yağma

E.Yürekli/G.Antep

Vergi yükünü emekçilerin sırtına bindiren Özal hükümeti, topladıkları bu vergilerin de ucuz kredi, devlet yardımı, ya da yatırımda teşvik primi adı altında parabebalarına aktarmaya devam ediyor. Bu "el kesesinden beylik" yapan parabebalarının kentimizdeki örneklerinden biri de Mustafa Şahin'dir.

M. Şahin 1977 yılına kadar fıstık alım-satımıyla uğraşan sıradan bir tüccardı. 1978 yılında ilan edilen sıkıyönetim sonrası M. Şahin, resmi dairelerde, kurum ve kuruluşlarda "hatırı sayılır" kişilerden biri oldu. Bunda 1980-1983 yılları arasında bölgede sıkıyönetim komutanlığı yapan, silah kaçakçılığında adı rüşvet olaylarına karışan Şenerali Şahabettin Balkan'ın "katkısı" büyüktür.

Sıkıyönetim komutanı ile olan ilişkileri süresince M. Şahin "ihracat-ithalat" alanında önemli bir sermaye birikimi elde etti. Bu yıllarda en çok vergi verenler arasında gösterildiği için de Gaziantep Ticaret ve Sanayi odasında birçok bakanın da katıldığı bir törenle kendisine bir de şilt verildi. M. Şahin, Ticaret borsasındaki seçimlerde de ANAP listesinden başkanlık elde etti.

Özal'ın ABD ve Uzakdoğu gezilerindeki heyet içinde de yer alan Şahin üç yıldır vergi rekortmenleri arasında yer almış olmasına karşın son olarak vergi dairesine zarar ettiğini bildirdi. Bunun nedeni hemen ortaya çıktı. Üretici köylünün alacağını bekletten, işçilerin birikmiş haklarını vermeyen Özal hükümeti M. Şahin'e tam 5 milyar liralık karşılıksız devlet yardımı sağladı. Hiçbir yetkili bu vergi rekortmeni şirketin neden böyle ansızın zarara geçtiğini soruşturmadı. Gaziantep'te herkes bu 5 milyarlık "karşılıksız devlet yardımı"nda, kardeşine de haksız kazanç sağlamış olan M. Taşar'ın parmağı olduğunu biliyor.

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, gizli kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz!
Yazışma adresimiz: BOX 16 367 S 103 27 Stockholm-İSVEÇ

Öğrenciler rektörden hesap sordular

A.H.Temiz/İzmir

Rektör Sermet Akgün, 2-3 Aralık'ta Ege Üniversitesine geldiğinde okul antlisinde öğrencilerle bir toplantı düzenledi.

Toplantıda öğrenciler sorunlarını ve istemlerini birbir sıralamaktan çekinmediler. Yemekhanede tabldotun 100 liradan 200 liraya çıkmış, kalitenin ise aksine daha da düşmüş olması, tüm öğrencilerin ortak şikayet konusuydu. Bunu rektör, "Kolayımıza, yemek yenmeyeceği, boykota gidileceği haberleri çarptı. Bu hiç hoş değil, artmıyettir" diyerek tehdide karşılamayı denedi. Ancak bir öğrenci, yasal olarak kurulmuş olan öğrenci derneğine okulda yer verilmesi için başvurulduğunu, rektörlüğün 2 aylık yanıt verme süresinin dolmuş olmasına karşın, hâlâ olumlu yada olumsuz bir yanıt verilmediğini hatırlatarak şöyle dedi: "Niçin 3 aydır başvurumuza yanıt vermiyor sunuz? Madem iyi niyetten söz ediyorsunuz, işte biz gayet iyi niyetliyiz. Siz sorunlarımızı çözmek için geldim diyorsunuz. Eğer gerçekten iyi niyetliyseniz, derneğimizin başvurusuna olumlu yanıt verin." Bir başka öğrenci de, "Rektörlüğün bu tutumu keyfiyet. Bizleri bıyatmak engellemek istiyorsunuz. Ama siz istesenız de istemeseniz de çalışmalar yürüyecektir" dedi.

Rektör tüm kararlı çıkışlar karşısında kimi zaman "ben hoşkuçu değil, top kökeniyim" diye sıyrılmayı, kimi zaman derneği yasadışı gibi göstermeye kalkışarak tehdite başvurmayı denedi.

Rektör, toplantıdan "umduğunu" bulamadı. Sonuçta, sinmiş, "evet efendimci" bir öğrenci kitle beklerken, karşısında, sorunlarına bilinçle sahip çıkan, üniversitedeki kötü koşulları, antidemokratik uygulamaları cesaretle eleştiren, kararlı öğrencileri buldu. Toplantı gerçekte rektörden bir "hesap sorma" toplantısına dönüştü.

İŞTEN ÇIKARMALAR DURDURULMALIDIR!

•Ayşe ÇİMEN

Özal hükümeti, 4 milyon işsizin cayır cayır yandığı işsizlik kazanını şimdi daha da harlayacak yasaları çıkarıyor. Önce emeklilik yaşını yükselten yasa çıkarıldı. Şimdi Kıdem Tazminatı Fonu Yasası gündemde. Bu iki yasanın birbiri ardından çıkarılmak için hazırlanmış olması bile Özal hükümetinin sinsi planını açığa vuruyor. Bir yandan emeklilik yaşı yükseltilerek, işçilerin kıdem tazminat hakları, emeklilik haklarını almaları mezara bırakılıyor. Öte yandan, Kıdem Tazminat Fonu Yasasıyla iş güvencesi ortadan kaldırılıyor, toplu işten atmalara kapılar ardına kadar açılıyor. TİSK Genel Sekreteri Kubilay Atasayar, bu yasa çıkınca yapacaklarını şöyle açığa vuruyor: "Biz bu girişimin yanındayız. Kıdem tazminatı işverenler için büyük bir yük oluyor. Böylece **toplu işten çıkarmalar da, ya da başka durumlarda** kıdem tazminatı yükü kalkmış olacak."

Olacaklar bellidir! Diktatörlük 6. yılında da, ülkede gittikçe derinleşen ekonomik bunalımın yükünü emekçilerin sırtına daha fazla yükleyecektir. Asgari ücretin de altında "mini ücretler" icadederek, kamu işyerlerinde "sözleşmeli personel" statüsü getirerek, ve şimdi de Kıdem Tazminatı Fonu Yasasını çıkartarak, genel ücret düzeyini daha da aşağı çekecektir. Direnmek isteyen işçiler ise, önlerinde hiçbir yasal engel ve sınırlarında yük kalmamış olan patronlar tarafından kapı önüne konulmakla tehdit edileceklerdir. İşsizlik en büyük tehdit olarak işçilerin karşısına dikilmiştir. Bir işçi arkadaşımız şöyle yazıyor: "Yeni toplu sözleşmelerini yaklaştığı bir dönemde işçiler yeni kazanımları ve bunları nasıl elde edebiliriz diye düşüneceği yerde, yarın işten kalacak mıyım, yoksa gidecek miyim sorusuyla karşı karşıya kalıyor." Evet, doğrudur. Özal hükümeti de bütün planlarını bunun üstüne kurmuştur. Amaçları işçi sınıfının sendikal ve demokratik hakları için mücadelesini durdurmaktır.

Evet, yasalar onlardan yana. Evet, bu yasalar elimizi kolumuzu bağlıyor. Ama o zincirleri çözmek de yalnız bizim elimizdedir. O zincirleri, bağlayanlar çözmeyeceğine göre biz çözeceğiz. Çözmenin yolunu bulacağız. Türkiye işçi sınıfını kendi tarihsel deneyiminden, Saraçhane mitinglerinden, Kavel direnişinden, DİSK'in şanlı geleneklerinden kendi haklarını nasıl koparacak alacağını, zincirleri nasıl kıracağını biliyor. Bunun yolu direnmektir, bunun yolu birleşmek, eyleme geçmektir. İki ay boyunca "iş güvencesi" maddesini toplu sözleşmeye yazdırmak için direnen, grev hakkını zorlayarak kullanan Birleşik Alman Fabrikaları'nın 440 yiğit işçisinin açtığı yoldan yürümektir.

Bu yıl içinde kamu ve özel sektörde 500 binı aşkın işçinin toplu sözleşmesi yenilenecektir. Patronlara işten atmalar konusunda tanınan haklar, 6 yılda taş üstüne taş konmayan yatırım yapılmayan Türkiye'de işsizliğin ulaştığı dev boyutlar toplu sözleşmelerde iş güvencesini sağlama hedefini birinci madde haline getiriyor. İşçilerin işten atılma korkusu içinde hiçbir hakkını isteyemez durumda kalmasını önlemenin yolu, onları öncelikle iş güvencesi için savaşıma atılmasıdır. Her sendika toplu sözleşmelerde temel istem olarak bunu öne sürmelidir.

İşçiler ve sendikalar işten atılmaları durdurmak için seferber olmalı. Türk-İş ve bütün sendikalar Kıdem Tazminatı Fonu Yasasını önlemek için bütün olanakları kullanmalıdır.

İşte örnek çalışma anlayışı!

Başı sayfa 2'de

ucundan da olsa, hem parti merkezinin çağrısını aynen tekrarlamakla yetinmek yerine, bunu kendi somut çalışma alanına, çevresine nasıl taşıyacağını, benimseteceğini düşünmüştür. Hem de yalnızca, kendi potansiyellerini değil, daha geniş kesimleri de işin içine katma, harekete geçirme hedefini gözetmiştir.

İşte, bugün bize gerekli olan çalışma anlayışı budur. Ulusal Konferansımıza bu yoldan hazırlanacağız! Ülkemizin kaderini kendi eline alacak ve değiştirecek gücü bu yoldan yaratacağız!

Kürt köylülerini kalkan olarak öne sürüyorlar

Zordesti BESE/Diyarbakır

Diyarbakır'ın Hani, Çermik ve Çüngüş ilçeleriyle köylerinde yoğun operasyonlar yapılıyor. Dağlık yörelerdeki köylerde operasyonların çok daha yoğun olduğu gözleniyor. Buralarda sürdürülen operasyonlarda Kürt köylüleri komandoların önüne sürülüyor. Böylece köylüler kalkan olarak kullanılıyor. Bu yolla, çıkabilecek herhangi bir çatışma "teröristler köylülere ateş açtı" şeklinde yansıtılmak isteniyor. Halk bu tutumu nefretle karşılıyor.

Kimi köylerde komandolar önce köyün yetişkin halkını bir tarafa topluyor, muhbirliğe zorluyorlar. Olumlu yanıt alamayınca okula gidip öğrencilere "çevrede silahlı kimse gördünüz mü?" diye soruyorlar. Av mevsimi olması nedeniyle çevrede av tüfeğiyle dolaşan pek çok kişiyle karşılaşan çocuklar bu soruyu, "gördük" diye yanıtlıyorlar. Bu bahane edilerek köy halkı güvenlik güçlerini aldatmak suçlamasıyla dayaktan geçiriliyor.

Bu operasyonlar Adıyaman, Elazığ ve Diyarbakır'dan getirilen özel komando birlikleri eliyle yürütülüyor. Bu birlikler Karakaya Barajı yapımında çalışan işçilerin kaldığı yerlerde konaklıyor, aynı yerde yemek yiyorlar. Komandolar işçileri de baskı altında tutuyorlar.

Hani, Çermik ve Çüngüş yörelerinde operasyonların çok yoğun sürdürülmesi nedeniyle çok sayıda yurttaş köyünü terketmek zorunda kalıyor. Bunların önemli bir kısmı Diyarbakır merkezine yerleşmeye çalışıyorlar. Bu ailelerle birlikte çok sayıda çocuğun da ilkokullara nakli yapılıyor. Bu yüzden de bir çok sorunla karşılaşılıyor.

Diyarbakır merkezinde yapılan arama-tarama operasyonları biçim değiştirdi. Polis yasasının yürürlüğe konmasından sonra kalabalık polis gruplarının sık sık yinelediği arama-taramalar, şimdilik yerini sivil polislerin faaliyetlerine bıraktı. 4-5 sivil polis ellerinde defterlerle kahvelere giriyor, herkesten kimliklerini istiyor ve isimleri ellerindeki listelerle karşılaştırıyorlar. İstediklerini "aranıyorsun" diyerek götürüyorlar. Aynı uygulama Ergani ve Silvan gibi ilçelerde de sürdürülüyor.

Öte yandan TKP Diyarbakır davasında çarptırıldıkları ağır hapis cezası sürelerini doldurdukları halde tutuklular tahliye edilmiyor. Tahliyelerin yerine getirilmesi için yapılan başvurular "yargıtay kararı belli olmadığı" gerekçesiyle reddediliyor. 195 kişinin yargılandığı TKP Diyarbakır davası 8 Haziran 1984 günü sona ermiş 100 yurtsever toplam 610 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırılmıştı.

LİBYA BAĞIMSIZ VE EGEMEN BİR DEVLETTİR!

Başı sayfa 1'de

kan askerleri için silah depoları ve kışlalar olarak gören politikasına karşı çıkıyorlar. 21. yüzyıla 14 yıl kala, yeryüzündeki devletlerin çoğunluğu, halkların tümü, kendi yazgılarını egemence belirlemek, dostlarını kendileri seçmek, nasıl bir yol izleyeceklerini ABD'ye sormadan kararlaştırmak niyetindedir.

ABD'nin hegemonyacı politikası, işte bu nesnel olgüyle çatışıyor. Amerikan politikasının Ortadoğu'da da tıkanmasının, "imparator"un üç beyi İsrail'in daha da yalıtlanmasının nedeni, budur.

Bu olgu karşısında ABD ne yapıyor? O, bu durumdan çıkış yolunu, devlet terörizminde, kaba kuvvet kullanmada, militarizmi körüklemede, daha fazla silahlanmada görüyor. Devletleri, kendince ikiye ayırıyor. "Kullar" ve "münafıklar". "Kullar"ın durumunun nasıl olduğu, Türkiye'den bellidir. "Münafık"lara karşı ise, her yolla içişlerine karışma, onlara karşı ilan edilmemiş savaşlar açma, gizli-açık yıkıcı eylemler yürütme, devlet terörizmi uygulama yoluna gidiyor. Ülkeler arasındaki gerginlikleri körüklüyor, bölgelerdeki gerginlikleri en üç noktaya vardırıyor, milyonlarca, milyarlarca insanın, dünyanın kaderiyle oynamaya kalkışıyor.

Libya ölüsü bir ABD-İsrail saldırısına kar-

►

65 yıl önceki cinayet ve...

Ben sayfa 1'de

kurtuluş, devriminin daha ileri doğru yol almasını, bir demokratik devrime dönüşmesini engelledi. Kurtuluş savaşından sonra ülkemizin önündeki ufuk ve olanaklar çok daha genişleyebilecek iken daraltıldı. Gelişme potansiyeli güdük kaldı.

Bu tarihten sonra sürekli baskı ve koğuşturmaya uğrayan işçi ve komünist hareketi yeterince serpilip gelişemedi. Toplumsal ilerlemenin itici gücünün ona asıl canlılık ve işlerliğini kazandıracak motorun sürekli darbeler yemesi, gelişmenin dinamiğini yavaşlattı, çarpıklaştırdı. Zaman zaman da gelişmenin durmasına ve gerilemeye yol açtı.

İşçi ve komünist hareketine yönelik her saldırı, aynı zamanda komünistler dışındaki öteki ilerici ve demokrat güçleri hedef aldı. Böylece komünistlerin ufuk açıcı desteğinden yoksun bırakılan ilerici-demokrat güçlerin daha tutarlı ve ileri konumlara gelmeleri önlendi. Komünistlerin toplum yaşamından sürekli dışlanmak istenmesi, bütün bir bağımsızlık, demokrasi ve ilerleme hareketinin potansiyellerini sınırladı.

65 yıl önceki toplu cinayet, ilerlemenin iki temel gücü olan komünistlerle Kemalistler arasına kama soktu. Anti-emperyalist hareketin iki temel gücü arasında karşılıklı güvensizlik körüklendi. Bundan yalnız gelişmesi engellenen komünistler değil, konumları gittikçe gerileyen Kemalist hareket de zarar gördü. Kazançlı çıkan ise yalnızca emperyalizm ve yerli gericilik oldu.

Bu halk düşmanı güçler, ulusal kurtuluş savaşının zaferiyle yitirdikleri konumları gittikçe yeniden kazanmaya başladılar. Halkımızın nice can ve kan pahasına kovulan Amerikan, İngiliz ve Fransız emperyalizminin yerini Amerikan emperyalizmi aldı. 12 Eylül darbesiyle ise, ABD emperyalizmi, yerli işbirlikçileriyle birlikte ülkemizin politik, ekonomik ve manevi yaşamında egemen duruma geldi. Yasaları demokratik hak ve özgürlükler toptan ayaklar altına alındı.

Merkez Komitesi'nin 5. Plenumunda sunduğu raporda Kutlu yoldaşın belirttiği gibi, "Türkiye'de demokrasinin bütünlüklü güçlenememesi ile TKP'nin yasaklı tutulması birbirine bağlıdır... Tarihsel deneyim kanıtlıyor ki, komünist hareketin özgürlüğü sağlanmadan demokrasinin güvenliği sağlanamıyor."

65 yıl önceki bu cinayetle TKP ve Türkiye halkı, çağının en ileri düşüncelerini simgeleyen 15 önderinden yoksun bırakıldı. Ama komünistler bu olaydan gerekeni dersleri çıkardılar. Sınıf savaşımının kurallarını daha iyi öğrendiler. Bütün baskı ve teröre çağımızın, ulusal ve sosyal kurtuluş için, işçi sınıfımızın ve bütün emekçilerin hakları için savaşmadan bir an bile geri durmadılar. Sınıf savaşımını da duygulara değil, her aşamanın gerçeklerini temel aldılar. Aynı zamanda dayanıklarındaki güçlerin etkilerini ileri adımlara bu adımlar sınırlı da olsa, işçi sınıfımızın ve ülkemizin çıkarı için destek verdiler. Partimizin 65 yıllık devrimci savaşım tarihi, komünistlerin bütün bir ulus önünde duydukları yüksek sorumluluk ve derin yurtseverliğin kanıtıdır.

Komünistler, ulusal kurtuluş savaşımızın ilk büyük şafakları, ölümsüz 15'leri, "Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP!" belgesini yaşama geçirmek için savaşımı yükselterek sürdürüyorlar. Onların uğruna yaşamlarını verdiği bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ülkülerinin yurdumuzda da gerçekleşmesi için devrimci bir savaşım veriyorlar.

65 yıl önce komünistlere karşı işlenen bu toplu cinayetten bugün ülkemizde diktatörlüğe karşı demokrasi'yi kazanma savaşımı veren bütün güçlerin çıkaracakları dersler olmalıdır. Eğer öteki demokrasi ve bağımsızlık güçleri, komünistlere karşı duyarsızlıktan kurtulmayı ve komünistlerle ulusal demokratik çıkarlar için işbirliğini gerçekleştirmeyi başaramazlarsa, cumhuriyetin yitirilen kazanımlarının geriye alınmasında, ülkemizin önünde egemen, demokratik bir gelişme yolunun açılmasında kalıcı bir kırılma bulunamayacaklardır.

İŞÇİLER EYLEM ALANINA...

Baz sayfa 1'de

Miting işçi hak ve özgürlüklerinin kararlılıkla savunulmasına yönelik bir eylemdir. Bu bakımdan İzmir mitingi, sendikasına ve konfederasyonuna bakmaksızın, tüm işçilerin mitingidir. Sendikalı, sendikasız, çalışan, işsiz, tüm işçiler, sendikal hakları gaspedilmiş tüm emekçiler mitinge katılmalıdır. Sırtında her gün küçülen ekmeği paylaşan, açlık ve işsizlik kâbusu tehdidine birlikte göğüs geren kadınıyla erkeğiyle, çocuğuyla emekçiler, alanlarda da omuz omuza olacaklar.

İzmir'de işçiler, alanlara çıkarak, kendi hakları için mücadele veren, demokrasi isteyen herkese örnek oluyorlar. Gençleri, aydınları, genel af isteminin simgesi tutsaklar anılarını yanlarında bulacaklardır. Şimdi, ülkesine ve insanına karşı sorumluluk duyan her desin zamanı. Türk-İş'in bu haklı eylemine sırtını çekmelidir. Demokrasiden yana olan, demokrasiye geçmesini savunan herkes, her politik parti ve akım, Türk-İş mitingine açık desteğini dile getirmelidir.

TKP, öteki sol güçler işçilerin sendikal savaşımını her zaman desteklediler. Şimdi, SHP Genel Başkanı Gürkan da partisinin Türk-İş'in her haklı eyleminin yanında olacağını açıkladı. Sendikal hareket, demokrasi için çabalarını artırdıkça daha geniş güçlerin desteğini kazanacaktır.

Komünistler ve öteki solcu işçilerle SHP'li işçiler, şimdi bulundukları her yerde, fabrikalarda, sendikalarda bu eylemin başarıyla sonuçlanması için koordineli bir hazırlık çalışması yürütmelidir. Böyle bir birlik, politik görüşü ne olursa olsun, tüm işçilerin birliğinin harcı olacak, işçi sınıfının disiplinini, enerjisini, savaşım kararlığını miting alanına taşıyacaktır. Böylesi birliklerin oluşması, düşmanın karşısına tek bir ses, tek bir yumruk olarak çıkılmasının güvencesidir.

Her fabrika, her sendika mitinge hazırlık için bir seferberlik ocağı olmalıdır! Herşey İzmir mitinginin başarısı için!

...si sefaretlerle ilan edilirken, Libya'ya yönelik ABD-İsrail faaliyetleri de sert tepkilere yol açtı. FAC, İngiltere, İsviçre, Hollanda, Yunanistan ve Kanada ABD'nin ambargo uygulamasına katılmayacaklarını, İtalya ve Libya'ya karşı askeri bir zora başvurulmasına karşı olduklarını açıkladılar. Arap Birliği, gerekirse Libya'ya yardım yapabileceğini belirtirken, 44 İslami ülkeyi adına İslam Konferansı Örgütü Libya'nın destekleneceğini bildirdi. Suudi Arabistan, Kuveyt, Yemen Arap Cumhuriyeti Libya'ya yönelik saldırı tehdidine karşı çıktılar. Suriye ve Demokratik Yemen, Libya halkına tam desteklerini bildirdiler. Yugoslavya "kuvvet kullanma tehdidi"ni kınadı. SSCB Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, Moskova'da düzenlenen basın toplantısında, Libya'ya saldırı hazırlıklarının devletler hukukuyla bağdaşmadığını belirtirken, Sovyet ordu gazetesi "Krasnaya Zvezda" ABD'nin askeri müdahale planladığını yazıyor. SSCB Asya ve Afrika ülkeleriyle Dayanışma Komitesi, Libya halkıyla dayanışmasını dile getiriyordu. Bölgedeki komünist ve işçi partileri, ABD-İsrail politikasına sert bir dille karşı çıktılar. Atılım dizgiye verilirken, ABD'nin ve İsrail'in terörist politikasına yönelik tepkiler, bu boyutlara varmıştı.

Bu ortamda Evren-Özal yönetimi ne yaptı? Dost ve kardeş Libya'ya yürütülen bu denli büyük tehdit karşısında ağızlarını bile açmadılar. İslam Konferansı Örgütü'nün bildirisine itiraz edecek gücü kendilerinde bulamadılar, ama ABD'nin terörist girişimlerine karşı Libya'nın yanında yer almadılar. Emperyalizme karşı ilk ulusal kurtuluş savaşını vermiş olan bir ülkenin bu duruma düşmüş, düşürülmüş olması ne kadar acıdır. Şimdi diktatörlüğün sözcüleri ne derlerse desinler, Türkiye'nin Libya'ya karşı gerçekte neler yaptığının üzerini örtemezler.

Türkiye'deki ABD üsleri de alarma geçirilmedi mi? Türkiye'deki Amerikan askerleri de "hazırol"da beklemiyor mu? Amerikan haberleşme tesislerinde Libya'ya karşı olası bir askeri müdahalenin hazırlıkları görülmüyor mu? Türk limanları 6. filo gemilerinin ikmal ve dinlenme merkezlerine dönüştürülmedi mi? Şimdi Libya açıklarındaki "Coral Sea" uçak gemisi bir süre önce İstanbul limanında değil miydi? 6. filo petrolünü Petrol Ofisi'nden almıyor mu?

Bu durumda 5. Plenumda onaylanan "TKP'nin Barış ve Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi"nde yer alan önlemler ve bunlar için savaşımın önemi daha da artıyor. Türkiye'deki ABD üsleri, tesisleri sorunu çözümlenmedikçe, SİA ve Mutabakat Belgesi başta olmak üzere, ikili anlaşmalar feshedilmedikçe, Amerikan Çevik Kuvvetlerine ve 6. filoya sağlanan olanaklar kaldırılmadıkça, Türkiye ABD'nin değil, kendi ulusal çıkarlarını başa alamaz. Türk-Amerikan ilişkilerinin bölge devletlerini tehdit etmesinin önüne geçemez. Kendi sözünü söyleyemez.

TKP, ABD'nin bağımsız ve egemen devletlere, şu anda da Libya'ya yönelik zorbalık ve devlet terörizmi uygulamalarını şiddetle protesto ediyor. İsrail siyonizminin şimdi de Libya'yı hedef alan terörist amaç ve uygulamalarını mahkum ediyor. Bölgemizde ABD ve İsrail terörizmi durdurulmadıkça, büyük-küçük bütün devletlerin ve tüm halkların buna karşı ortak hareketi daha da gelişip güçlenmedikçe, bunlar milyonlarca insana kan, gözyaşı, sayısız ülkeye yıkım getirmekten vazgeçmeyeceklerdir.

ATILIM 15 Günlük Gazete. Herausgeber: Emre Verlag, Druck/Satz: Offsetdruckerei B. Bussey 4190 Kleve, Anschr. Adresse: Postfach 10 16 16, 4300 Essen 1. Odeme: Emre Verlag Stadtsparkasse Essen, BLZ 360 501 05, Konto Nr. 312 703, Preis: 1,- DM, Abonne: 1 yıllık 48,- DM

Militarizmin egemenliğine son verebilmek için

•Doğan DİNÇ

Diktatör Evren hâlâ ne kadar ısrar ediyor olursa olsun, "demokrasiye döndük, dönüyoruz" demagojisi hiç kimseyi kandırmadı. Bu demagoji o kadar inandırıcılıktan yoksundur ki, diktatörlükle muhalefetin bir kanadını, DYP'yi uzlaştırmaya çalışan Nazlı Ilıcak gibileri bile "bıraktık gittik sözü yanlıştır, Evren Cumhurbaşkanlığı makamında oturuyor, arkadaşları Cumhurbaşkanlığı konseyi üyesi olarak duruyorlar" demek zorunda kaldılar. Doğru Yol Partisi liderleri ise, Evren'in bir yandan "12 Eylül ihtilal olsaydı bırakıp gider miydik?" türünden sözleriyle, "Anayasaya dokunursanız çeker giderim" türünden sözleri arasındaki eğlenceli çelişkiye dikkat çekiyor, "çekilip gidilince cumhurbaşkanı mı olunuyor?" diye soruyorlar.

Şimdi artık gündemde olan, demokrasinin gerçekten kazanılması için diktatörlüğe bütün kurumlarıyla son verilmesi zorunluluğunun benimsenmesi ve bu konuda tüm muhalefet güçlerinin fikir birliğine varmalarıdır.

Diktatörlük sona ermeli! İster üniformalı olsun, ister üniformasız, generaller çekip gitmeli! Ama nasıl?

ORDUNUN "ASLİ" VE "TALİ" GÖREVLERİ

Bu konu tartışılırken, kullanılan kelimelere, tanımlara yakından bakmak, bunların içeriklerini iyice mantığın süzgecinden geçirmek gerekiyor. Örneğin "ordunun asli görevine geri dönmesi" istemini ele alalım. Hemen tüm muhalefetin benimsediği bu istem, açıkça Türkiye'de demokrasinin kurulması, bunun önündeki engelin ortadan kaldırılması için ordunun politik yaşama ince olsun, kaba olsun karışmasının önüne geçilmesi gerekliliğini ifade ediyor. Ama kuşkusuz "ordunun asli görevi" tanımlamasının bugün ne anlam ifade ettiğini, 12 Eylül'den sonra halka zorbalıkla dayatılan Anayasa'da ordunun "asli" ve "tali" görevlerinin nasıl tanımlandığını ne gibi kurumlarla, ne gibi araç ve yöntemlerle işlendiğini iyice bilmek ve bu iyiniyetli istemi amacına uygun bir içerik ve biçimde yeniden formüle etmek zorunludur.

Bize göre, ordunun "asli" ya da "tali" değil, tek bir görevi olmalıdır. Bu görev, yurt savunmasını gerektiği gibi yerine getirebilmektir. Bugün ise ordu, kendisine ABD ve militarist generaller tarafından yüklenmiş başka "görevler" nedeniyle, bırakalım yurt savunmasını yerine getirebilmeyi, ulusal güvenliği tehlikeye atan bir konuma getirilmiştir. 1982 Anayasası ile, işbirlikçi oligarşinin, yani işbirlikçi vurguncu tekellerin, Pentagonla bağlı militarist generallerin, IMF ve işbirlikçi tekellere bağlı kimi yüksek bürokratların dilediği doğrultuda orduya içerde halka, dışarda komşularımıza karşı saldırgan görevler biçilmiştir. Ordu üst kademesi, Genel Kurmay, Türkiye'nin politik yaşamında en etkin bir konuma getirilmiştir. Sessizliğin antidemokratik kışla usulleriyle sağlanmış büyük ve silahlı bir güç, Genel Kurmay eliyle, ordu başları eliyle oligarşinin ve ABD emperyalizminin hizmetine sunulmuştur.

YÜRÜTMEDE, YARGIDA VE YASAMADA

Örneğin Milli Güvenlik Kurulu, 1982 Anayasasındaki bu anlamda önemli kurumlardan birisidir. 1961 Anayasasında bir danışma organı olarak yer almış olan MGK, sınırlı da olsa demokratik bir içeriğe sahip olan Anayasa nedeniyle egemen güçlerin kendisinden istediği işlevleri tam olarak yerine getiremiyordu. 1982 Anayasasıyla durum kökten değişmiştir. Şimdi MGK, özellikle tekeline aldığı konularla Türkiye'nin geleceğini belirleyen, Parlamentonun da üstünde bir karar ve yürütme organıdır.

Yalnız yürütmede değil, yargıda da Türkiye'nin geleceği ile ilgili politik tartışmalar ve çabalar suç olarak tanımlanmış, Genel Kurmay'ın açık denetimindeki özel mahkemelerin ilgi alanına sokulmuştur. DGM'lerde emir komuta altında görev yapan askeri hakimler, savcılar görevlendirilmiştir. Bu mahkemelerin ölçütleri ve yargılama yöntemleri de tıpkı kendileri gibi özeldir. DGM savcılarının sıkıyönetim savcılarının mantığı ile düşündükleri ve davrandıkları ise DGM'lerin şu kısa tarihinde kanıtlanmış gerçeklerdir.

Yasama organının, parlamentonun bugünkü halini herkes biliyor. Ülkemiz aleyhine, halkımız aleyhine yasaların, kararların bu meclisten geçiş hızı rekor ölçülere vardı. Önümüzdeki yıllarda yasama organına, TBMM'ne halkın iradesinin bir ölçüde yansıyacağı varsayılsa bile, 1982 Anayasası'nın çizdiği çerçeve ve Genel Kurmay'ın, Milli Güvenlik Kurulu'nun zorbeliği bu organı işlevsiz kılmayacak mı?

12 Eylül'den bu yana Türkiye ABD ilişkilerindeki gelişmelerle, dış politikada tümüyle Amerikancı bir çizginin egemen olmasıyla da ordunun yurt savunması görevine dönmesi engelleniyor. Gelişmeler, "ordunun asli görevinin" ivedilikle tartışılmasını gerekli kılıyor. Hangi görevine geri dönecek ordu? Diktatörlüğe sorarsanız, ordunun "asli" görevi NATO ve ABD çıkarlarını bölgede savunmaktır, "tali" görevi memleket içinde emperyalizme, işbirlikçilerine ve düzene karşı çıkanları "hizaya sokmaktır". Açık ortada ki ordunun gerçekten yurt savunmasını yapabilmesi bu "asli" ve "tali" görevlerin reddedilmesine, ülkemizin ABD'nin ileri karakolu olması gerektiği tezine karşı çıkmaya, ABD üslerinin sökülüp atılmasını ısrarla istemeye ve gerçekleştirmeye, ABD'ye yeni yeni kolaylıklar sağlanmasını engellemeye bağlıdır. 1982 Anayasası'nın iptal edilmesine ve yeni bir anayasanın hazırlanmasına, ülkemizde demokrasinin gerçekten kurulmasına bağlıdır.

MİLİTARİZME SON!

Bir başka tanımlama bir başka istem üzerinde de duralım. Bu istem yine hemen tüm muhalefet güçlerinin ortaklaşa savundukları militarizmin egemenliğine son verilmesi istemidir. Bu istem de diktatörlüğe son verilmesi ve bir daha ordu başlarının politik yaşama karışmalarının kökü bir biçimde önlenmesi isteminin bir başka ifadesi oluyor.

"Ordunun asli görevlerine dönmesi" istemi konusunda göstermemiz gereken titizliği burada da göstermeliyiz. Nedir militarizm? Generallerin üniformalarında, apoletlerinde mi vücut buluyor? Turgut Özal'ın silindir şapkasında, silah ticaretine soyunan holding sahiplerinin papyon kravatlarında militarizm yok mu?

Militarizm, gücünü silahtan alan, tekeller için canını dişine takan, gönlünü ve kılıcını emperyalistlere ve işbirlikçilerine teslim etmiş üniformadır. Militarizm, silindir şapka ve frakla, üniformeye kokarla emperyalizme hizmetlerini sunan, sosyal politik gelişmeye ket vurmak için zorbalığın her türlüsünü deneyen halk düşmanlığıdır. Militarizm bugün ülkemizde diktatörlüğün her türlü işlem ve eyleminde, askersel sanayi kompleksi yaratma çabalarında cisimleniyor. Bugünlerde hazırlıkları yürütülen sözümona "ulusal savunma sanayisi" oluşturma çabalarında gizleniyor.

12 EYLÜL ÖNCESİNE DÖNMEMEK, 12 EYLÜLÜ YENİDEN YAŞAMAMAK İÇİN

Ordunun yurt savunması görevini hakkıyla yapabilmesi için, demokrasinin kazanılması ve geliştirilebilmesi için anayasa değişikliği istemlerinde ısrarlı olmak gerekiyor. Türkiye'nin yeni bir anayasaya ihtiyacı var. Yeni seçimlere, yeni parlamentoya, yeni hükümete, yeni cumhurbaşkanına ihtiyacı var. 12 Eylül öncesine dönmemek, yeniden 12 Eylül'ler yaşamamak için hâlâ işkence ve zorbalıkla hüküm süren 12 Eylülcülerin hak ettikleri cezalara çarptırılmaları zorunluluktur. Demokrasinin ikide bir ordu başları eliyle kazaya uğratılmasını istemeyenler, silahlı kuvvetlerin militarist sivil ve askerlerin tasallutundan kurtarılmasının, ordunun halka karşı kullanılmasına en başta yurtsever subay ve erlerin karşı çıkabilmesinin çarelerini düşünmeli, bunun gereklerini yerine getirmelidirler.

Bunun yolu, her şeyden önce militarist sivil ve askerlere, yurtsever sivil ve askerlerin hep birlikte karşı koymalarıdır.